

Casa Speranței

„Nu contează cât trăiești, contează cum trăiești!” (Ana Aslan)

Anul 14 - Nr.2 (52) - iunie 2026

Se distribuie gratuit

Revistă trimestrială editată
de Asociația Casa de Ajutor
Reciproc a Pensionarilor
„Ana Aslan” Brăila

ETERNUL Eminescu

Citiți în pag. 4

ALEȘII în ORGANELE de CONDUCERE ȘI CONTROL

Citiți
în pag.
1-3

de la C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila

REDACTIA

Președinte de onoare: **Ilie DUDULEA**

Secretariat: **Rodica GORGOVAN**

Redactor: **Ghinea MITREA**

Lector: **Liliana TOMA**

Culegere texte și foto: **Florin Laurențiu BOȘNEAGU**
Tehnoredactare, design: **Ionel Gabriel MITREA**

ADRESA:

Brăila, strada Nicolae Bălcescu nr.10

CONTACT:

 <https://www.facebook.com/carpbraila>

site: <https://carpbraila.ro/wp/>

 e-mail: carpbraila@yahoo.com

 Telefon/fax: 0239-614878

Răspunderea pentru articolele publicate revine exclusiv semnatărilor

Au fost desemnați prin vot democratic

ALEȘII în ORGANELE de CONDUCERE și CONTROL

În organizarea Consiliului Director al Asociației C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila, în ziua de 4 iunie 2026 a avut loc alegerea noilor organe de conducere și control (respectiv, Consiliul Director și Comisia de cenzori) ale Asociației. Evenimentul a avut loc la Casa de Cultură a Tineretului din municipiu, unde a venit un mare număr de membri asociați, dornici să-și exprime, prin vot democratic, opțiunile pentru candidații preferați.

Participare numeroasă la urnele de vot

Încă înainte de data scrutinului, Consiliul Director, cu acceptul tuturor candidaților aspiranți la funcțiile eligibile, a convenit asupra unor măsuri organizatorice absolut

necesare pentru buna desfășurare a scrutinului, astfel:

- în data de 29.05.2026, s-a procedat la tragerea la sorți a candidaților, în vederea înscrierii lor

în buletinul de vot;

- s-a stabilit tipărirea a 2.000 de buletine de vot, editate în prezența membrilor Comisiei de supraveghere și numărare a voturilor;

- s-a căzut de comun acord ca procesul de votare să înceapă în ziua de 4 iunie, ora 7:45 și să încheie la ora 12:30.

Pentru înlăturarea oricăror suspiciuni privind utilizarea buletinelor de vot, s-a stabilit ca acestea să poarte ștampila nr.2 a Asociației și apoi să fie sigilate în cutii de o sută de bucăți și gestionate de Comisia de votare.

Astfel, cu acceptul candidaților, s-a constituit o Comisie de votare formată din 7 persoane, alese din rândul

**Un șir permanent de membri
asociați s-a format,
așteptând cu răbdare
să le vină rândul
pentru a vota**

ALEȘII...

membrilor asociați:

1. Ralea Mugurel
2. Munteanu Dumitru
3. Lazăr Gheorghe
4. Pînzaru Dorel
5. Ivan Ion
6. Sasu Ionel
7. Rădulescu Marius.

În urma tragerii la sorți, s-a stabilit ca președinte al acestei comisii să fie Rădulescu Marius.

În dimineața zilei de 4 iunie, un mare număr de membri asociați au fost prezenți la intrarea principală a Casei

Tineretului, așteptând să le vină rândul pentru a intra în sală și a-și exercita dreptul de vot. Potrivit celor stabilite anterior, fiecare persoană a fost identificată după carnetul de membru și actul de identitate, după care a primit un talon ștampilat cu care s-a prezentat la masa unde se aflau membrii Comisiei de votare și de unde, după predarea talonului, a primit buletinul de vot și o ștampilă. Votul a fost secret, în cabină, ceea ce a dat posibilitatea ca alegerea candidaților pentru funcțiile eligibile să se desfășoare în mod absolut democratic.

În acest fel, în intervalul orar 7:45 - 12:30 și-au exercitat dreptul de vot peste 1.340 de membri asociați,

situație despre care se poate spune că a fost nemaiîntâlnită până acum, privind numărul de participanți la alegeri pentru desemnarea membrilor organelor de conducere și control ale Asociației.

După încheierea scrutinului, a urmat numărarea voturilor acordate candidaților, operațiune care s-a încheiat mult după miezul nopții. În final, comisia a încheiat procesul verbal cu rezultatele obținute, prin care s-au desemnat cei aleși pentru un mandat de 4 ani, astfel:

Președintele Consiliului Director:

Chivu Cătălin

Vicepreședintele Consiliului Director:

Stanciu Valentin

Consilieri – membrii Consiliului

Director:

Chiriță George

Economu Nicolae

Membru supleant în Consiliul

Director:

Mărăndel Adrian

Președintele Comisiei de cenzori:

Burada Cornel

Membrii Comisiei de cenzori:

Stanciu Liliana-Mihaela

Balaban Iuliana

Membrii supleanți ai Comisiei de

cenzori:

Picuș Cătălin

Popa Gavrilă

Consemnări: Ghinea MITREA

Foto: Gina BAHOR

În holul Casei Tineretului,
fiecare persoană a fost identificată
și a primit acceptul de a vota

CONSILIUL DIRECTOR

Cătălin CHIVU, președinte

Valentin STANCIU, vicepreședinte

George CHIRIȚĂ - membru

Nicolae ECONOMU - membru

**Ilie DUDULEA, director executiv,
membru de drept**

COMISIA DE CENZORI

Corneliu BURADA - președinte

**Liliana Mihaela
STANCIU - membru**

Iuliana BALABAN - membru

ETERNUL EMINESCU

Profund atașat de valorile naționale și de destinul poporului român - Luceafăr al poeziei românești - Marele Eminescu reprezintă, prin excelență, modelul intelectualului dedicat adevărului, frumosului și valorilor naționale perene. Sursă de inspirație pentru generațiile următoare, Poet Național prezent în toate manualele elevilor din ultimul veac, Eminescu a influențat în mod decisiv dezvoltarea literaturii române contemporane. Patriot convins, inteligent și erudit - creator genial al cărui destin se identifică, de cele mai multe ori, cu însăși existența poporului român -, Mihai Eminescu rămâne modelul tuturor celor care gândesc și trăiesc românește. Nu întâmplător, salutul său preferat era „Trăiască nația!”, la care prietenii răspundeau cu entuziasm: „Sus cu dânsa!”.

Se cuvine, deci, să-l omagiem an de an, așa cum se cuvine și să-l facem cunoscut generațiilor viitoare, noi, nevrednicii mânuitori ai condeiului de astăzi. Cu atât mai mult cu cât, la data de 15 iunie 2026, am comemorat 137 de ani de la trecerea în eternitate a „Poetului Nepereche”.

Omagiu nemuritorului Luceafăr

Cu gândul la Eminescu, reprezentanții Muzeului Brăilei „Carol I”, laolaltă cu profesorii Școlii Populare de Arte „Vespasian Lungu” și membri ai Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței” Brăila, au fost prezenți sâmbătă, 6 iunie 2026, de la ora 10:00, în somptuoasa Casă Alexiu,

monument istoric de pe Strada Polonă nr. 14 - ce adăpostește, astăzi, Casa Colecțiilor Etnografice -, pentru a-i aduce un omagiu Poetului Național, Mihai Eminescu.

Întâlnirea dedicată Luceafărului literaturii române a fost organizată în cadrul Hub-ului cultural „Etnoliteratura”,

de Muzeul Brăilei „Carol I” (Casa Colecțiilor Etnografice), în colaborare cu Școala Populară de Arte și Meserii „Vespasian Lungu” Brăila. Au fost prezenți, așa cum aminteam mai sus, membri ai Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței” Brăila (care și-a sărbătorit, zilele acestea, 10 ani de existență), iubitori de literatură, artiști și oameni de cultură din municipiu. Moderator al

Participanții la eveniment;
pentru albumul cu amintiri

evenimentului dedicat Marelui Eminescu a fost **dr. Brîndușa Ilie**, muzeograf - Serviciul Cercetare, Documentare, Valorificare al Muzeului Brăilei „Carol I”. Evenimentul cultural a marcat, de asemenea, deschiderea celei de a VI-a ediții a Școlii de Vară intitulată „Tradiții și obiceiuri la Dunărea de Jos și Dobrogea”.

Punctul central al întâlnirii de la Casa Alexiu a fost, bineînțeles, vernisajul Expoziției filatelice (plicuri filatelice omagiale, cărți poștale ilustrate, maxime și timbre) **„Mihai Eminescu - o călătorie vizuală”**, cu sute de exponate din colecția colegului nostru de cenaclu, **Nelu Ivan**, membru al Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor și președinte al Asociației Filatelice „Dunărea” Brăila. Nelu Ivan deține, printre altele, o colecție impresionantă de timbre rare, emise începând cu secolul al XIX-lea, inclusiv primul timbru colonial din lume - celebrul „Mauritius”, de la 1847, cu chipul Reginei Victoria a Marii Britanii. Se spune că, la ora actuală, în toată lumea mai există doar 12 astfel de timbre.

Prezent la evenimentul de la Casa Colecțiilor Etnografice, scriitorul **Mihai Vintilă**, redactor șef al revistei „Litera 13”, editor, membru fondator al Cenaclului „Casa Speranței”, a expus prelegerea „Mihai Eminescu, ziaristul”, oferindu-le celor prezenți imagini și informații inedite, deosebit de interesante, despre „Poetul-nepereche” din postura de redactor la „Curierul de Iași” și „Timpul”. Scriitorul Marian Găureanu, de asemenea membru al Cenaclului „Casa Speranței” Brăila, a ținut o interesantă prelegere despre Luceafărul literaturii române.

Geanina-Valentina Onodi, managerul Școlii Populare de Arte „Vespasian Lungu” Brăila, a vorbit despre parteneriatul

instituției pe care o coordonează cu Casa Colecțiilor Etnografice. Au recitat poezii eminesciene, sau creații proprii și au rostit scurte alocuțiuni: Amalia Dumitrache, Laura Gheorghe, Maria Ioniță, prof. Jenică Chiriac, scriitorul Ionel Jecu, jurnalistul Vergil Matei, Alexandru Costin Tudor. Talentatele eleve ale Școlii Populare de Arte „Vespasian Lungu” Brăila, **Amalia Dumitrache** și **Maria Ioniță**, au interpretat „Menuetul nr. 2”, de Johann Sebastian Bach și „Revedere”, de Mihai Eminescu (Amalia), respectiv „Inquiétude”, de Friedrich Burgmüller, „Sonatina”, de Muzio Clementi și fragment din „Luceafărul” (Maria). Cele două eleve-artiste sunt coordonate de prof. Gianina Culea, de la Școala Populară de Arte „Vespasian Lungu”.

Întâlnirea de la Casa Colecțiilor Etnografice s-a încheiat cu vizionarea expoziției filatelice pusă la punct de neobositul colecționar Nelu Ivan.

Pagini realizate de M. GHEORGHE

Manifestare omagială la bustul Luceafărului

Membrii Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței” Brăila, împreună cu membri ai Uniunii Județene „Solidaritatea” a Pensionarilor și ai Cenaclului „Alter Ego” Brăila au răspuns apelului lansat, și anul acesta, în mediul online, de neobositul animator cultural al Brăilei, lt. colonel (rtg.) **Cezar Postelnicu**, omul care a preluat și duce mai departe stindardul neuitării de la regretatul profesor Gheorghe Calotă - eminescolog de talie națională - trecut în eternitate la începutul acestui an.

Duminică, 14 iunie 2026, începând cu ora 10:30, membrii Cenaclului „Casa Speranței” au fost prezenți la bustul Luceafărului din Grădina Publică, pentru a-i aduce un prinos de recunoștință la împlinirea a 137 de ani de la trecerea sa în Eternitate (foto stânga).

Au recitat versuri din lirica Marelui Eminescu, precum și creații proprii: Viorica Novac, membră a Cenaclului „Casa Speranței” și președinte al Uniunii Județene „Solidaritatea” a Pensionarilor Brăila, Mihai Calcan, Clara Mogoș, Nicolae Matei, Neculai Băcanu, Laura Gheorghe, Lică Barbu și Alexandru Costin Tudor.

De asemenea, a vorbit despre Marele Eminescu și colecționarul Nelu Ivan. De notat faptul că Lică Barbu, coordonatorul Grupului „Nino Nino” Brăila, scriitor nelipsit de la întâlnirile cenaclului nostru, a fost însoțit la eveniment de copilul Maria Andreea Dan. Împreună, aceștia au regizat și au interpretat într-o manieră originală cunoscuta poezie „Somnoroase păsărele”.

La căminul pentru persoane
vârstnice de la Lacu Sărat

BIBLIOTECARI, alături de seniori

În ziua de prăznuire a **Sfântului Mare Mucenic Gheorghe**, purtătorul de biruință (23 aprilie 2026), Adriana Trică și Carmen Damian, bibliotecari în cadrul Bibliotecii Județene „Panait Istrati” Brăila, s-au aflat alături de seniorii de la Căminul pentru persoane vârstnice din Stațiunea Lacu Sărat, aflat în administrarea Primăriei Municipiului Brăila. Evenimentul a fost dedicat, firește,

sărbătorii Sfântului Mare Mucenic Gheorghe și a reprezentat pentru toți cei prezenți un moment încărcat de tradiție și semnificație spirituală.

Activitatea organizată de bibliotecarii brăileni a început cu o scurtă prezentare despre viața și simbolistica Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, urmată de discuții libere în cadrul cărora seniorii au povestit cum obișnuiau să sărbătorească această zi în tinerețile lor. Unii dintre ei și-au amintit, cu nostalgie, de tradițiile păstrate în familie, de obiceiurile de primăvară și de semnificația numelui pentru cei care îl poartă cu mândrie și cu demnitate. Nu în ultimul rând, participanții la eveniment - oaspeți și gazde - au colorat planșe imprimate cu sfântul atât de îndrăgit de români, reprezentat în iconografia ortodoxă călare, ucigând balaurul - răul care pânzește în lume de 2.000 de ani.

La finalul întâlnirii de suflet de la Lacu Sărat, au fost sărbătoriți seniorii care poartă numele Sfântului Gheorghe, bărbați și femei, cei prezenți oferindu-le, din toată inima, urări de sănătate. **(Marian GHEORGHE)**

FOIȘORUL de FOC al ORAȘULUI

Fostă Catedrală a orașului, monument istoric și lăcaș de rugăciune vechi de mai bine de un secol și jumătate, Biserica „Sfântul Ierarh Nicolae”, de pe actuala Stradă Ana Aslan, din zona istorică a Brăilei, nu și-a pierdut, nicidecum, măreția de altădată.

De ziua Patronului Spiritual al orașului - Sfântul Ierarh Nicolae, aici sunt aduse, cu alai preoțesc, direct de la Arhiepiscopia Dunării de Jos, moaștele a patru sfinți tămăduitori și tot aici sunt împărțite, an de an, sute de daruri pentru copiii nevoiași și pentru premianții la olimpiadele școlare. Pe 6 decembrie, în zi de mare praznic, ierarhul Dunării de Jos, Înaltpreasfințitul Părinte Casian, oficiază aici

Sfânta Liturghie și binecuvântă mulțimile de credincioși.

Puțini știu, însă, că biserica ce poartă numele Sfântului Nicolae - ctitorită pe vremea Domnitorului Alexandru Ioan Cuza și devenită Catedrală a Brăilei prin Decret Regal semnat de Majestatea Sa, Regele Carol I, în anul 1894 - a fost ridicată pe locul unui mai vechi lăcaș, distrus de un incendiu. Prima carte tipărită la Brăila, „Cuvânt la sfințirea Bisericii „Sf. Nicolae”, scrisă de pitarul Ioan Penescu, primul profesor al școlii publice, a văzut lumina tiparului la inaugurarea vechii biserici, arsă după numai 20 de ani, în anul 1859. De altfel, profesorul Penescu făcea parte din consiliul parohial al bisericii.

Marian GHEORGHE

Documentele de arhivă spun că, la acea vreme, biserica era Foișor de Foc al orașului (turn de observație al pompierilor), iar incendiul a fost provocat, culmea, de către un pompier care fumase, nesăbuit, chiar în turnul de observație de unde supraveghea acareturile. După ridicarea actualului lăcaș sfânt, clopotnița de la „Sf. Nicolae” - considerată cea mai înaltă construcție din Brăila - a continuat să fie Foișor de Foc, locul de unde se dădea alarma de incendiu în urmă cu mai bine de un secol și jumătate. Atunci când izbucnea un incendiu, pompierul din turn trăgea clopotele și-i avertiza pe brăilenii de pericol, iar Comanda de Foc, compania de pompieri a orașului, trimitea oamenii pentru a stingea vâlvătaia.

De altfel, focul a reprezentat dintotdeauna un pericol pentru gospodăriile de odinioară, de unde și obiceiul păstrat, până astăzi, în unele localități ale județului, de a se trage clopotele „de foc”. În anul 1844, spre exemplu, la Tichilești au ars 44 de case de pe ulița bisericii; doar sfântul lăcaș a rămas neatins de vâlvătaie. Clopotele se trag, de asemenea, „de sărbătoare” și „de înmormântare”, iar bătrânii cunosc, de fiecare dată, semnificația acestui obicei străvechi.

Amplasată în zona Centrului Istoric al Brăilei, biserica-monument închinată Sfântului Ierarh Nicolae - Ocrotitorul urbei dunărene, dar și al copilașilor care-l

așteaptă, an de an, cu ghetuțele pregătite - strălucește ca o nestemată, amintind de gloria cetății de odinioară.

Până la ridicarea Catedralei din Bariera Călărășilor, Biserica „Sf. Nicolae”, de pe Ana Aslan, a fost locul unde, mai bine de un secol, aveau loc cele mai importante evenimente religioase ale urbei. De aici pornea Procesiunea de Bobotează și tot aici erau primiți oaspeții și mai marii României Mari, inclusiv Regele și Regina. Icoanele împărătești de la catapeteasmă, îmbrăcate în argint aurit, precum și alte câteva odoare sfinte adăpostite de catedrală - unele datând

din prima jumătate a secolului al XIX-lea - sunt bunuri de patrimoniu.

Vizavi de biserică, tot pe vechea Stradă Sf. Nicolae (actuala Ana Aslan), se afla prima școală publică din Brăila, unde a slujit pitarul Ioan Penescu. Un alt mare brăilean care și-a legat numele de Biserica „Sf. Nicolae”, a fost Radu Portocală - fost primar al Brăilei în perioada interbelică -, dispărut în chip tragic într-o temniță comunistă și aruncat, mai apoi, într-o groapă comună, de nu i se cunoaște mormântul.

Ridicată în stil neogotic, Biserica „Sf. Nicolae” a fost construită cu bani proveniți din donațiile ctitorilor Filip Banu, Ioan Ceaușoglu, George Papazovici, Dimitrie Stan, Hagi Dimitrie Cristodulo și Vasile Paleologu. Alte fonduri au venit de la două societăți de asigurare, dar și din subvenții acordate de municipalitate. Pictura bisericii a fost realizată în anul 1865, de către Petre Alexandrescu - absolvent al Academiei de Pictură din Roma, realizatorul picturii de la Mănăstirea Antim, din București -, iar întregul plafon se sprijină pe zece coloane. De-a lungul timpului, biserica a fost supusă unor ample lucrări de reabilitare.

...An de an, pe 6 decembrie, la „Sfântul Nicolae” vin să se roage și răi și buni, și săraci și bogați. Tuturora, „Moș Nicolae” le dăruiește, fără părtinire, nădejde și ajutor - el, Ocrotitorul Brăilei multisekulare. Iar turnul-clopotniță al bisericii vechi de un secol și jumătate veghează, tăcut, și astăzi, „orașul cu salcâmi”.

JEAN MOSCOPOL

Brăileanul devenit trubadur al Bucureștilui

Considerat unul dintre cei mai eleganți și rafinați interpreți ai perioadei interbelice, **Jean Moscopol**, Ioan Moscu pe numele său real, s-a născut la 26 februarie 1903, la Brăila, într-o familie cu origini grecești. Mama sa, Terpsihore, era din Constanța, în timp ce tatăl său, Lascăr - comerciant și bijutier - avea origini în Mesembria (azi Nesebar, în Bulgaria), dar se stabilise la Brăila. Încă din primii ani de viață, micul Ioan a fost atras de muzică, iar talentul l-a moștenit de la mama sa, care avea o remarcabilă voce de soprană. A studiat chitara și a cântat la Biserica „Buna Vestire”, din orașul natal, unde dirijorul Gherasim i-a acordat îndrumarea muzicală cuvenită. A urmat cursurile liceale la Galați, la Liceul Pelarinos, unde va învăța nu mai puțin de cinci limbi străine: greacă, franceză, italiană, germană și engleză.

S-a înscris apoi la Universitatea Politehnică București, perioadă în care cânta, ocazional, la renumitul restaurant „Zissu”, și lucra și la Întreprinderea Optică „Lares”, care îl va trimite la Berlin, la specializare. Acolo, Moscu se va înscrie la Universitatea de Artă - secția muzică. După revenirea în țară, s-a întors la Brăila și, hotărât să-și perfecționeze studiile muzicale, s-a înscris la Conservatorul Lyra - secția canto, la clasa profesorilor Umberto Manao și Jean Andrian. Moscu a fost angajat, apoi, la vestita Agenție Maritimă „M. Embiricos et Co.”, din Brăila, ca funcționar.

În anul 1924, brăileanul cu sânge grecesc s-a mutat la București, unde s-a angajat la secția devize a Băncii Chrissoveloni, după care s-a înscris la Facultatea de Aeronautică. Muzica rămăsese, în continuare, marea sa pasiune, astfel că și-a întemeiat o mică

orchestră împreună cu care cânta la banjo și voce. A participat la concursurile organizate de Institutul Electronic și Radiofonic, clasându-se, de fiecare dată, pe primele locuri.

În anul 1929, pe când se afla cu prietenii la barul „Zissu”, va cânta câteva melodii care îi va uimi pe cei prezenți. Conducătorul orchestrei, Alfred Pagony, l-a redescoperit, astfel, pe fostul student, care cântase acolo cu ani în urmă. I se va propune un angajament pe o sumă importantă de bani, primind cu acest prilej și un nume de scenă: Jean Moscopol. Tot în acea perioadă de început, a reușit să înregistreze și primul său disc (placă), cu melodia „Balada fumului de țigară”.

Devenise atât de popular, încât oamenii veneau la bar doar ca să-l audă cântând

Tot atunci, în toamna anului 1929, sosește la București un reprezentant al His Master's voice din Londra, care îl aude cântând la „Zissu” și îi face, pe loc, o

ofertă. Dincolo de tentația financiară, Moscopol era atras de posibilitatea de a-și înregistra muzica pe un suport de foarte bună calitate. Drept urmare, va merge la Viena, unde înregistrează o serie de plăci care îl fac cunoscut în lumea muzicii interbelice. După un an de colaborare, Pagony și-a deschis propriul bar pe Strada Academiei, iar Moscopol va continua activitatea la barul „Zissu”, de pe Calea Șerban Vodă, acolo încropindu-le și epigrame, pe moment, celor de la mese.

Brăileanul cu voce de aur, Moscopol, devenise atât de popular încât oamenii veneau la bar doar ca să-l audă cântând. Va fi acompaniat, pe mai departe, de orchestra Alexandru Leoar, alături de care a debutat la posturile de radio din București. Celibatar râvnit de toate frumusețile vremii, cântăreț rafinat și sentimental, compozitor demn de luat în seamă, pasager funcționar bancar, dar și epigramist, călător pribeag, actor și cântăreț de operetă, artistul și **OMUL Moscopol** devenise un nume care apărea frecvent în paginile publicațiilor interbelice mari din București.

Trubadurul graseiat, îmbrăcat în frac, „la patru ace”, care cucerise inimile tuturor prin vocea sa caldă, și-a făcut debutul radiofonic la 14 decembrie 1929, atunci când, prin melodiile sale, a descris în fața microfonului tabieturile celor care ieșeau la plimbare „pe înserat”. Nu doar cu vocea a cucerit primele generații de ascultători, ci și prin obiceiul său căpătat încă din copilărie, acela de a fluiera șlagărele vremii, un obicei păstrat și în anii de glorie, în melodiile sale de neuitat. Tot atunci, lua lecții de canto de la profesorul Jean Walidosky, iar în urma unui examen, a devenit artist profesionist, urcând ulterior pe scena Teatrului de Revistă „Alhambra”, unde a interpretat operetele „Alhambritta” și „Lăsați-mă să cânt” (de Gherase Dendrino).

În anul 1931, Jean Moscopol a făcut un

turneu prin țară cu Ion Manolescu, actor la Teatrul Național din București. În 1932, a plecat la Berlin, unde a imprimat discuri cu orchestre celebre și a luat lecții de canto. La Casa Parlophon, va înregistra 10 discuri care îi vor aduce un succes fulminant. Patronii de restaurante vor începe curând lupta de a-l avea în programul lor artistic. Moscopol va mai cânta la „Colonade” și la bombonerie „Lafayette”, apoi la „Lothar Park” și „Vișoiu”, la „Răcaru”, la „Rex”, ba chiar și la casinoul din Sinaia, până la declanșarea celui de-Al Doilea Război Mondial, când va participa la toate concertele organizate în scop filantropic. A înregistrat pe discuri de gramofon/patefon peste 300 de cântece de factură diverse, românești și străine.

Jean Moscopol a cântat multe tangouri, printre care „Dă-mi gurița s-o sărut!”, „Mână, birjar!”, „Sub balcon eu ți-am cântat o serenadă”, „Tu nu mai ești a mea!”, „Vrei să ne întâlnim sâmbătă seara?” și două compoziții remarcabile ale lui Ionel Fernic: „Mai spune-mi încă o dată!” și „Minciuna” (cântată și de Cristian Vasile sub celebrul titlu „Pe boltă când apare luna”). În anii celui de-Al Doilea Război Mondial a devenit membru al Societății Compozitorilor din România. A fost cooptat și în distribuția filmului-document „O noapte furtunoasă” (1943), după piesa de teatru a lui Ion Luca Caragiale, unde Jean Moscopol a făcut figurație, interpretând rolul șansonetistului care cânta la Grădina de vară „Union”. Culmea, deși era un bărbat admirat de femei, Jean Moscopol nu a fost căsătorit niciodată.

După război, „Micul Paris”, așa cum era supranumit Bucureștiul, continua să aibă un farmec aparte, de necontestat, cu celebrele sale restaurante, bodegi, berării, localuri pentru toate gusturile și toate buzunarele. Bucureștiul acelor ani era marcat de mari cântăreți, precum Maria Tănase, Ioana Radu, Grigoraș Dinicu,

Rodica Bujor sau Ion Luican. Interpret de modă veche, Jean Moscopol se va afla în totală contradicție cu regimul instaurat după război și, în vreme ce românii învățaseră să tacă pentru a nu ajunge după gratii sau „la canal”, Jean Moscopol a compus balade și cuplete anticomuniste, în care îi îndemna pe compatrioți să nu-și piardă speranța. Va scăpa ca prin minune fără să fie arestat, însă, în anul 1947, va fi nevoit să plece la Paris, fiind ajutat de actrița Elvira Popescu. De acolo, brăileanul plecat în pribegie a trecut în Germania, unde a fost colaborator al postului de radio Europa Liberă și, în cele din urmă, s-a stabilit la New York, în Statele Unite, unde a trăit până la sfârșitul vieții, în anul 1980. Nu va uita, însă, nici o clipă, meleagurile natale.

În țară, cenzura comunistă a făcut totul pentru ca Jean Moscopol să fie șters din memoria colectivă. Trubadurul Bucureștiului interbelic a murit în anul 1980, la New York, la vârsta de 76 de ani, departe de țara sa, pe care o făcuse cunoscută în toată lumea. Mulți istorici ai muzicii îl consideră unul dintre artiștii care au popularizat tango-ul în România. Stilul lui era însă unul apropiat de chansonul francez și de muzica urbană, elegantă, a Europei interbelice. Cu toate că, în New York, nu a mai avut succesul uriaș de la București, Moscopol a continuat să cânte și a participat din plin la viața Diasporei românești. A lucrat în diverse slujbe modeste, înainte de a se stinge, departe de Brăila natală. A fost portar, paznic și a îndeplinit diverse activități administrative.

După 1989, însă, înregistrările sale au fost reeditate; au apărut documentare despre marele Jean Moscopol, colecționarii au recuperat discuri vechi, iar generațiile noi au început să-l descopere cu ajutorul Internetului și a noilor tehnologii.

Vă salutăm și noi, cei de astăzi, **MAESTRE!** (Rodica GORGOVAN)

Simfonie

Cezar STOG

Când ne trezim cu zâmbetul în soare,
prin fluturii câmpiei te sărut,
parfum de amintiri ți-aștern în cale
și te iubesc, te-am așteptat demult.

Eu mă afund în gândurile tale,
iar sângele e clocot înspre viață,
ești aripă de vis, o simfonie,
aroma de flori spre dimineață.

Aș vrea să devenim îmbrățișare,
prin raze te privesc înspre lumină,
dragostea noastră-i dulce nebunie,
trecutul este dor fără de vină.

DEDICAȚIE

Virginia STANCIU

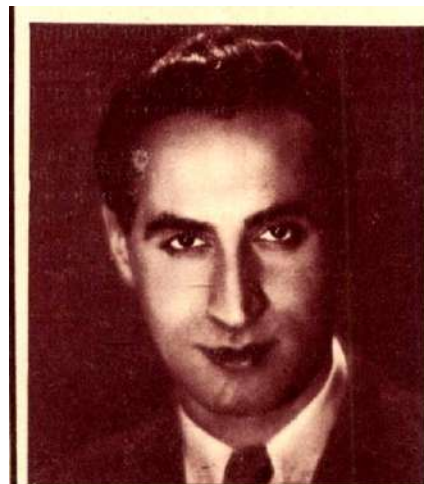
*Domnului Vasile Mandric,
scriitor*

Sonete ai scris fără egal,
Gândind să fii nemuritor,
Tu ești de-a dreptul genial,
Vasile Mandric, scriitor.

Atent la ce te înconjoară,
„Sonetul formelor de lut”,
O capodoperă imaginară
Te cheamă în necunoscut.

Iar teama, unde vei umbla,
Și-a pus pecetea și în vers,
Chiar fiecare, totuși, va afla
Ce face sufletul în Univers.

Veșnic rămâi mereu în viață,
Cu scrise o mie de sonete,
Și în cartea mea, cu o prefață -
Mă plec în fața ta, poete!

D. JEAN MOSCOPOL
cântă românești Luni 6 Martie

BARUL ZISSU
s'a redeschis complet renovat local de primul rang cu diseurul JEAN MOSCOPOL

La „Cărăbuș” au loc ultimile reprezentări cu revista „Bravo Cărăbuș” de Nic. Vlădoianu și N. Constantinescu, cu întreg ansamblul companiei. Montarea acestei reviste a întrecut toate spectacolele ce s'au văzut vreodată, iar Corpul de Balet în număr de 80 de persoane obține un mare succes.

Răzbunarea sărântocilor

Ghinea MITREA

S-a întâmplat spre finalul de primăvară a anului 1946. Eram elev în clasa întâi la Școala „Spiru Haret” (foto alăturat), aflată pe Aleea Kiseleff, la intrarea în Parcul Monument.

La vremea aceea, cele patru săli de clasă ale școlii, din aripa de nord, dinspre oraș, erau destinate fetelor din clasele I-VII și își desfășurau ciclul de învățământ în două schimburi. În aripa din sud, spre Monument, erau alte patru săli de clasă, destinate băieților, ce funcționau în același fel, cu deosebirea că cei din clasele întâi - și așa era și la fete - învățau numai dimineața.

În clasa unde mă aflam - la parter - eram circa 36 de copii cu vârste cuprinse între șapte și zece ani, fiindcă unii fuseseră dați mai târziu la școală. Majoritatea copiilor proveneau din familii de oameni săraci din cartierele Clony, Celulozei, Radu Negru și Atârnați. Doar vreo opt sau zece dintre copii aveau părinți mai avuți - negustori, comercianți, patroni de diferite ateliere sau funcționari. Aceștia formau un grup aparte și nu se amestecau în jocurile copilărești cu cei de-alde noi, fiindcă eram etichetați „sărântoci”. Și așa și eram. Aveam îmbrăcăminte ponosită, purtată în alt timp de frații mai mari, iar în picioare încălțări tot așa. Nu mai vorbim de abecedare și tăblițele de ardezie care, de asemenea, își arătau urmele celor care le folosiseră mai înainte. Eu le „moștenisem” de la sora mea mai mare cu șapte ani, fiindcă părinții nu-și putuseră permite să-mi ia altele noi, așa cum aveau colegii din familii mai înstărite.

Cu toate că atunci când am fost dat la școală, în toamna anului 1945, știam deja scrisul și cititul, ba chiar și să socotesc, fiindcă învășasem de la surorile mai mari, am fost nevoit, la fel ca toți ceilalți, să o iau cu făcutul de bețișoare pe tăblițe de ardezie, apoi linii curbe și, în sfârșit, prima literă a alfabetului, apoi și pe celelalte, astfel că, în luna mai a anului 1946, scriam cu toții cuvinte simple și propoziții scurte, începând cu binecunoscuta sintagmă „Ana are mere”.

Până a ajunge aici, a fost însă un drum greu și cu multe corecții din partea învățătorului - domnul Alexandru. Acesta nu ierta nicio greșală, iar noi nu prea îndrăzneam să-i privim fața de aproape. Omul avea buza de sus despăcată și nu se putea ști când zâmbește sau este supărat. Îl respectam, dar mai mult ne era frică de el, pentru că pedepsele aplicate pentru greșeli de tot felul erau urecheatul, apucatul de perciuni sau bătutul cu linia la palme. Aplica, ce-i drept, și altele mai ușoare, cum erau statul în picioare în bancă sau cu fața la perete, dar și una, cea mai chinătoare: poziția în genunchi pe pardoseala clasei.

Ora începea, de obicei, cu spusul rugăciunii de către elevul

căruia îi venea rândul, care rostea rar propozițiile din „Tatăl nostru”, iar noi toți, ceilalți, ridicăți în picioare, repetam după el în cor. Urma apoi Imnul de Stat, care era „Trăiască Regele”. Tonul îl dădea unul, Marcel Ionescu, înzestrat cu o voce apreciată de învățător, iar noi, în cor, cântam prima strofă cu ochii la tabloul Regelui Mihai, agățat pe perete, deasupra tablei. Învățătorul ne urmărea cu ochi vulturoși dacă suntem respectuoși, adică toți să cântăm și să privim nemișcați la tablou, după care ne spuneau să ne așezăm în bănci.

Acest ritual zilnic era urmat de controlul igienic al fiecăruia, scop în care puneam palmele pe tăblia băncii, iar alături o batistă curată. Mai totdeauna, controlul se încheia cu depistarea unora care aveau unghiile mari, tivite cu negru, sau fără batistă, ori, chiar dacă o aveau și era murdară sau șomoioșită, cei în cauză erau scoși lângă catedră și se începea apoi aplicarea pedepsei, care era, de regulă, câte cinci lovituri cu linia la fiecare palmă. Acest supliciu l-am suferit aproape toți, atât pentru abateri de la igienă, cât, mai ales, din cauza scrisului strâmb sau a temei nefăcute corect, potrivit regulilor domnului Alexandru, pe care, fără să știe el, copiii îl porecliseră „Buză de Iepure”. De pedepsele aplicate de acesta, doar un singur elev nu a „beneficiat”, și acesta era Marcel Ionescu, care, și el, primise porecla de „Purcică”. De fapt, mai întâi, cineva i-a zis „Marcel - coadă de purcel”, dar, fiindcă porecla era prea lungă, a fost scurtată la... „Purcel”, iar ulterior în „Purcică”, fiindcă băiatul era întotdeauna spilcuit ca o fată și pârâcios, nesuferit. Mai mereu, când învățătorul avea treabă la cancelarie, el era numit în clasă ca monitor, iar în această postură scria pe tablă numele celor care nu stăteau cumiți,

ieșeau din bancă sau vorbeau prea tare. Efectul era că, atunci când „Buză de Iepure” revenea în clasă și vedea pe tablă numele celor care au „mișcat în front”, aplica imediat pedepsele cu vestita linie, pe care toți n-o puteam suferi.

Această linie de pedepsire fusese adusă chiar de Marcel - Purcică, făcută în atelierul de mobilă al tatălui său. Era din lemn de fag, avea o lungime de 50 cm, lată de 6 cm și groasă de un centimetru, așa că cel care o adusesse a căpătat un motiv în plus de antipatie, mai ales că, până în acea lună mai a anului 1946, el nu știa încă ce înseamnă să fii bătut la palme.

Într-o zi, însă, unul poreclit „Bariu”, de fapt cel mai mare din clasă, avu ideea cum trebuie făcut ca însuși cel ce adusesse pacostea de linie să fie pedepsit. Imediat, mulțimea colegilor sărântoci și-a exprimat acordul cu deplină satisfacție. Așa se face că, a doua zi, după ritualurile obișnuite, cu rugăciunea, imnul și controlul igienei, urmat de pedepsele aplicate, s-a trecut la verificarea tăblițelor cu teme date de făcut acasă. Învățătorul „Buză de Iepure” lua tăblița elevului și se uita atent pe ambele fețe, să vadă dacă nu sunt greșeli, în timp ce în clasă era o liniște mormântală. Cam la fiecare găsea câte ceva de spus, cel mai adesea că se putea scrie mai frumos, elevul în cauză așteptând cu inima cât un purice decizia de a rămâne în bancă

sau de a ieși la tablă, în acest din urmă caz urmând supliciu de a „face cunoștință” cu linia de fag.

Astfel, în acea zi, controlul temelor a decurs bine, până s-a ajuns la Marcel Ionescu, care aștepta, ca de obicei, să primească laude pentru modul cum își scrisese lecția. „Buză de Iepure” s-a uitat pe o față a tabletei, i-a plăcut ce a văzut și a spus „bine”, apoi a întors ardezia, în timp ce „Purcică” credea, cu satisfacție, că va primi al doilea „bine”. În loc de această apreciere, el auzi vocea mândrie a învățătorului, care îl întreba de ce nu a făcut și socotelile la aritmetică. Uimit, el se ridică în picioare și răspunse că a scris, dar că nu știe cum de nu este pe tăbliță. A fost trimis la tablă și, în final, a primit cele zece lovituri la palme cu linia cea grea, pe care tocmai el o adusesse.

În pauză, cu capul plecat, „Purcică” primea consolări de la cei câțiva colegi din grupul său de copii ce nu se amestecau cu „sărântocii” clasei. Aceștia, însă, jubilai, fericitându-l discret pe „Bariu”, care comisesse fapta, și astfel, arogantul Marcel primise dorita răzbunare, a lor - cei ce întotdeauna au fost priviți de sus, încă din prima zi de școală, pentru că erau săraci...

NR: Cartea „Copii de mahala”, din care s-a extras fragmentul de mai sus, poate fi împrumutată de la Biblioteca Asociației C.A.R.P. „Ana Aslan” sau de la Biblioteca Județeană „Panait Istrati” Brăila.

Subtilități poetice

de Nicolae MATEI

Liniește în verde crud

**E liniște și pace în câmpie,
În lanuri se sfințește bunăstarea,
Macul aprinde candelii făclie,
Grâul primește binecuvântarea.**

**Se termină și slujba de-mplinire,
De plămădire a bobului plăpând,
Se duce-n patru zări bunăvestire,
Purtată-n gând curat și-n suflet blând.**

**În părul tău prind liniștea dorită,
Din sânu-ți cald zvâcnește alinarea,
În verde crud e zarea-ncremenită,
În poala ta ce dulce-i înserarea.**

Cândva, la bunici

Poarta cu sârmă legată
Învășasem s-o deschid,
Pășeam pe-aleea curată
Bucuros, puțin timid.

Cu ochi umezi, cu blândețe,
Mă primeau zâmbind în prag,
Cu sfială dam binețe
Și mă sărutau cu drag.

Pe prispa proaspăt lipită
Așterneau preșu-nflorat,
Vorba dulce, blând rostită,
La suflet m-a mângâiat.

Mă jucam desculț prin curte,
Săpam în pământul reavăn,
În ramuri de pom mai scurte
Mi-njghebau un pui de leagăn.

Șarpele ieșea din fân,
Se plimba pe bățatură,
Scuipam de trei ori în sân,
Uitam de sperietură.

Pe cotlon, pe-o plită mică,
Fierbea la foc de surcele
Delicioasa fasolică
Acrită cu zărzărele.

Rugăciuni la cer ridică,
Își făceau sfințitul semn,
Mâncam din strachina mică,
Dintr-o lingură de lemn.

Vara-n zile cu dogoare
Nucul falnic din grădină
Făcea umbră și răcoare,
Stam culcat pe-o rogojină.

Struguri, boabe dodoloațe,
Atârnau greu pe arac,
Mă lua bunice-n brațe,
Mă suia în prepeleac.

Cădeam frânt de oboseală
În amurg, spre ceas de seară,
M-adormea bunica-n poală
Pe-un tărâm de rai, la țară.

EPIGRAME

Stela Șerbu RĂDUCAN

Brutărita

De ia mai mulți sau doar de-un
leu,
Îi dă covrigii arși, mereu
Apoi, cu sfoara-n mână, pleacă.
Să nu dorească să i-o coacă?!

Frate cu codrul

Foaie verde-a bobului
Ce i-e drag românului,
Că mai gustă câte-o mură
Și se-ascunde, când mai fură.

Popa și lansarea de carte

E multă lume, multă viață,
Văd o bisericăscă față
Pioasă-n stare și în gând
Dar față o mai fi făcând?

„Ordef”

Toți jucăm pe macadam,
Nașu-i trage o beție,
Ascultăm Florin Salam
Ce mai, suntem „pe felie”!

Umoristul venit de la cramă

Fire de-nțeleș, nevasta
L-a iertat și-n seara asta
Că e bun, duios, atent
Și mustește de talent.

Pompierul și iubita

S-au îndrăgît
Din capul locului
Și s-au iubit
De mama focului!

Întâlnire cu scriitoarea Angela Burtea

Cu prilejul Zilei Internaționale a Cărții și a Drepturilor de Autor, dar și a Zilei Naționale a Bibliotecarului, Școala Gimnazială „Mihu Dragomir”, în parteneriat cu Biblioteca Județeană „Panait Istrati” Brăila, a organizat, zilele trecute, un eveniment cultural de excepție, dedicat lecturii și întâlnirii directe dintre cititori și autori.

Activitatea a avut loc în ziua de joi, 23 aprilie 2026, începând cu ora 15:00, la Centrul Cultural „Dunărea” din cadrul Bibliotecii Județene „Panait Istrati” (Piața Poligon nr. 4). Au participat elevi ai Școlii Gimnaziale „Mihu Dragomir” și ai Liceului cu Program Sportiv Brăila, cadre didactice, invitați.

Invitata specială a evenimentului dedicat Zilei Internaționale a Cărții a fost doamna **Angela Burtea**, scriitor de literatură pentru copii, publicist și profesor pentru învățământul primar - membră a Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței” Brăila, care le-a vorbit copiilor despre frumusețea cărților și despre puterea lor de a apropia oamenii și de a lumina suflete. Volumele domniei sale, „Ilinca și Matei”, „Norocel”, „Tilică”, „Magia prieteniei” și „Iepurașul Țup” explorează, prin povești accesibile pentru copii, teme precum prietenia, copilăria și

emoțiile.

Participanții la evenimentul găzduit de biblioteca publică au avut ocazia să descopere experiența autoarei, tainele procesului de creație literară și rolul esențial al lecturii în formarea personală. Manifestarea face parte din proiectul județean „Cartea, o experiență fascinantă”, ajuns, iată, la a V-a ediție, proiect educațional ce urmărește cultivarea interesului pentru lectură, dezvoltarea imaginației și apropierea elevilor de lumea cărții.

Coordonatorii proiectului derulat la

Biblioteca Județeană sunt: prof. înv. primar Violeta Tulumis, prof. înv. primar Alina Țuțuianu, bibliotecar Doinița Stanciu.

Prin astfel de întâlniri, cartea rămâne o punte între generații, iar copiii cea mai frumoasă promisiune pentru viitor - afirmație subliniată, cu prisosință, și de organizatorii evenimentului cultural-educativ. Mulțumim colegei noastre de cenaclu, distinsa doamnă profesoară Angela Burtea, pentru dedicarea cu care le împărtășește copiilor dragostea pentru lectură! **(M. GHEORGHE)**

ANUL BRÂNCUȘI

Manifestări dedicate marelui sculptor în Republica Moldova

Motto: *„Patriotismul nu este numai iubirea pământului în care te-ai născut, ci, mai ales, iubirea trecutului, fără de care nu există iubirea de țară”.* (Mihai Eminescu)

Prof. Doina FOCȘA

Cu ocazia împlinirii a 150 de ani de la nașterea lui Constantin Brâncuși, anul acesta, 2026, vorbim despre marele sculptor român, ce reprezintă un reper care continuă să suscite interesul contemporanilor, nu numai la noi în țară, ci și în afara granițelor țării. Un sculptor valoros din Republica Moldova, Ioan Greco, l-a numit pe Brâncuși „părintele sculpturii moderne”. Până în 1991, în Republica Moldova nu se vorbea despre Constantin Brâncuși. Doar cei care făceau facultatea de arte plastice, pictură, sculptură, știau, într-o mică măsură, despre Constantin Brâncuși.

Până la a fi inaugurat Centrul Expozițional „Constantin Brâncuși”, în Chișinău, „slujea” drept muzeu Catedrala din centrul municipiului (foto alăturat). Inaugurarea acestui Centru a avut loc la 15.08.1990, numai că încă nu se numea „Constantin Brâncuși”.

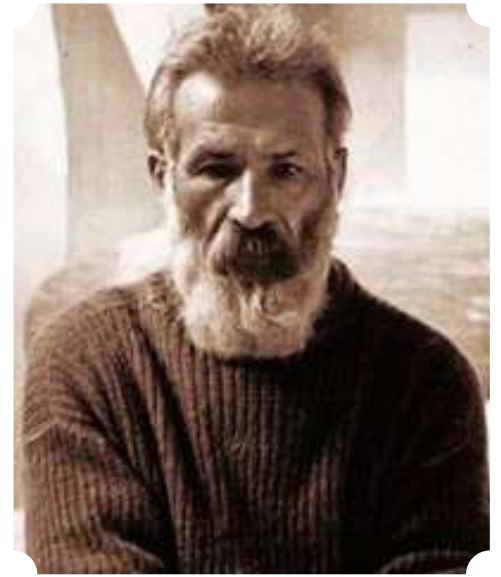
În anul 2025, la Centrul Expozițional din Chișinău, ce îi poartă numele, a fost inaugurată expoziția cu titlul „Tradiție și modernitate în arta plastică românească”, la care s-au prezentat, simbolic, lucrările unui număr de 149 de artiști plastici de pe ambele maluri ale Prutului. Un punct de atracție al acestei expoziții a fost lucrarea tânărului sculptor Pavel Obreja, care reprezintă un portret sculptural al marelui Brâncuși. Citez ce a spus chiar autorul acestui portret sculptural: *„Un portret la care m-am gândit foarte mult timp a fost dictat de tandemul dintre mine și el și, până la sfârșit, a ieșit asemeni unui zeu”.*

Vicepreședintele UAP din România, dl. **Dumitru Bolboceanu**, a spus la această expoziție: *„La anul, când se împlinesc 150 de ani de la nașterea maestrului, preconizăm o expoziție strict de sculptură, cu artiști plastici din Republica Moldova și România”.* Așa s-a și întâmplat. La 19.02.2026, Centrul Expozițional „Constantin Brâncuși” în

parteneriat cu Institutul Cultural Român „Mihai Eminescu”, din Chișinău, au organizat evenimentul de sculptură contemporană cu genericul „Infinitul - Brâncuși și transgresarea hotarelor”.

La Chișinău, a avut loc, în premieră, extinderea celui mai amplu proiect dedicat sculpturii românești contemporane, „Luna sculptorilor

români”, ajuns la cea de-a VI-a ediție. Acest eveniment a marcat aniversarea a 150 de ani de la nașterea lui Constantin Brâncuși și a integrat capitala Republicii Moldova în circuitul internațional al acestui important demers cultural, consolidând dialogul artistic dintre România și Republica Moldova. Expoziția a fost realizată în parteneriat cu Uniunea Artiștilor Plastici din Republica Moldova, în cadrul proiectului inițiat de Ateneul Național din Iași, cu sprijinul Primăriei Municipiului Iași, și s-a desfășurat sub patronajul Comisiei Naționale a României pentru UNESCO.

Alte manifestări în Moldova

Universitatea Pedagogică „Ion Creangă”, în parteneriat cu Institutul Cultural Român, UAP din Moldova și Centrul Expozițional „C. Brâncuși”, a desfășurat, tot în luna februarie 2026, seminarul comemorativ cu genericul „Brâncuși - sculptorul infinitului”. Au fost susținute prelegeri, comunicări, de către studenți de la universitate. Evenimentul s-a desfășurat în cadrul proiectului educativ-cultural internațional „Cultura românească - sursă de inspirație în formarea cadrelor didactice”, cu scopul de a promova cultura română și personalități reprezentative din domeniul artelor, literaturii și educației, prin colaborare instituțională.

Biblioteca Națională a Republicii Moldova a organizat expoziția „Constantin Brâncuși - filosofia formei”. Au fost prezentate lucrări literare: „Brâncuși - o biografie”, autor Alexandru Buican; albumul cercetătorului Ion Pogorilovschi, volumul „Brâncuși. Geneza”; trilogia lui Petre Pandrea, „Brâncuși - titlu simplu”.

Expoziția a reunit artiști plastici din Republica Moldova, 19 la număr. Prezentăm doar câteva nume: Grigore Băț, Sveatoslav Buza, Ioan Greco, Pavel Obreja, Victor Macovei, Valentin Vărtosu. Din România au participat 167 artiști plastici (Felix Aftene, Dinu Câmpeanu, Ionuț Filimon ș.a.). Curatorii expoziției au fost: Vladlen Babcinețchi, din România, și Ioan Greco, din Republica Moldova. Vernisajul expoziției a fost prezentat de Grigore Elisei, jurnalist, scriitor și critic de artă din Iași.

În încheiere, aș spune că memoria culturală merită nu doar evocată, dar și onorată cu întreaga noastră prețuire. Să dăinuie amintirea, aprecierea și admirația pentru geniul Constantin Brâncuși, mlădiță din trunchiul nemuritorului popor român!

Ultimul plâns al copilăriei mele

Mioara MANOILĂ

Pe cărarea din spatele casei noastre, un gutui plin de atâta rod s-a aplecat ca într-o reverență. Câtă frumusețe! Este timpul păcii și al credinței, iar înainte să înceapă culesul roadelor, oamenii își fac cruce și mulțumesc lui Dumnezeu pentru bogăția toamnei.

- Parcă anul ăsta e mai bogat decât cel trecut, spunea bunica Pătrana, mama tatălui meu, și se închina, în timp ce scotea pâinea din cuptor. Mirosul se răspândea până sus, la cer, ca mulțumire de recunoștință pentru darurile de la Dumnezeu.

În curte, pe pirostria, fierbeau ceaunele cele mari cu dulceață și gem de prune. Borcanele erau deja pregătite, iar după ce erau umplute, erau așezate în ordine în pivnița casei. Cum știam eu bine cărarea către pivniță! Nici noaptea nu mă pierdeam. Fratele meu mă urmărea de multe ori și abia ce puneam mâna pe ușa pivniței, alerga să mă spună mamei, cu Leu după el.

Perele le înfășuram în ziare și le băgam în coșurile cu paie, pe care le depozitam în podul casei. Iar sus, pe casă, erau înșiruite scânduri pe care, în soarele încă fierbinte, se uscau prunele, iar după aceea urmau stafidele. Eu le spuneam „confiate”, iar bunica Stana, mama mamei mele, îmi spunea să vorbesc românește, că ea a studiat matematica și româna, dar nu și limbi străine. Și ce mai râdeam!

Pe lângă toate, câteva coșuri cu mere așteptau și ele să fie cocotate în podul casei pentru iarnă și pentru colindătorii care vor veni să ne colinde de Crăciun. Gândul meu zbura ca vântul la scara noastră de lemn, care scârțâia îngrozitor tocmai când toți din casă dormeau, iar eu găseam momentul potrivit să urc în pod, pentru a fura din roadele bogate.

- Tată, când mai reparăm și noi scara asta? Că o să se rupă cu mama într-o zi. Râdea! Știa el de ce m-a apucat dintr-o dată grija reparatului.

- Poate te prind în pod, vezi tu, zicea mama râzând. Și pe frate-tu să nu-l mai bagi în poznele tale, că este mic și, Doamne ferește, să cadă după scară!

La moară era lume multă. După culesul porumbului și al grâului, se făcea făina. Și ulițele erau pline de căruțe; oamenii mergeau să culegă strugurii, să macine, să culegă roadele. Via noastră era mai aproape de ieșirea din sat, lângă casa bunicii. Noi mergeam pe jos. Tata nu avea căruță, iar a bunicului era ocupată.

După o tură bună de cules, aproape de prânz, ne așezam roată în iarbă și mama desfăcea pachetele cu mâncare, din care ne ospătam în tăcere, sub cerul cald și dăruitor.

Mătușa Ilinca, abia mergând, venea încet, încet să aducă gogoși calde. Era recunoștința ei pentru oamenii care veneau să o ajute la culesul viei, că oamenii, după ce își terminau treaba, mergeau să îi dea o mână de ajutor. Era singură, moșul

îi murise demult, iar copiii nu avea. Chiar și noi, copiii, o ajutam cu bucurie, că ne dădea lapte și șerbet.

După-amiază ne întorceam acasă, venea bunicul să ne ia cu căruța și începea storsul strugurilor. Mustul! Bunicile ne așteptau cu masa pregătită, iar când mustul era așezat în butoaie, alergau ca doi „Hopa Mitică”, să pună mâncarea în farfurii. Eu eram supărată pe ele că mi-au tăiat găscă. Pe Gaga mea! Nici nu am mâncat. Degeaba mă certau, nu puteam să-mi mănânc prietena.

- Radule, vezi și tu, copchila asta prea ai răsfățat-o, spunea bunica Stana.

- E sensibilă, mamă soacră, ce să îi fac?! Și atunci, cu lacrimi în ochi i-am spus lui tata:

- Din câte roade avem, nu puteau să gătească zarzavaturi? Tocmai găscă mea trebuia să moară?

- Ia uite, să nu mai taie omul o pasăre de capriciile ei, spunea bunica Stana.

- Nu vă mai săturați, ucigașelor!, le-am spus plângând.

- Radule, ia vezi, că depășim măsura!

Am plâns toată noaptea. Dimineța, fratele meu, în timp ce mă spălam pe față, a venit la mine și mi-a spus:

- Fă, proasto, știi ce bună a fost găscă ta? Am vrut să îl bat. Norocul lui că mama era pe aproape.

- Prostule, dacă nu dispari, îți torn găleata cu apă rece în cap. Mama, cu blândețe, mă

ruga să îl las în pace, că e mic.

- Bine, dar dacă mai spune ceva de găscă mea, plec de acasă! Nu glumesc!

***

Pe cărarea dinspre Dunăre i-am văzut pe prietenii mei. I-am ajuns din urmă și le-am povestit întâmplarea cu Gaga, mascota noastră, care a fost cu noi de când era doar puf și dovada că o pasăre poate deveni prietena de care ai nevoie atunci când oamenii mari sunt prea ocupați și nu au timp să te asculte.

Alexandru își fixează ochelarii și ochii lui se umezesc când mă întrebă cu uimire:

- Cum, au tăiat-o pe Gaga? Ce păcat, săraca! Dumnezeu să o ierte, că era tare bună!

Toți am izbucnit în râs. Alexandru, ca de obicei, nu înțelegea de ce râdeam. Dar râdeam de răsuna pădurea. Soarele era blând, încă se mai bucura de chiotele noastre. Un pic mai departe, spre Termocentrală, erau și alți copii care se jucau, iar chiotele lor se uneau cu ale noastre, din depărtare. Și povestind despre Gaga, nu știu cum mi-am aruncat ochii spre dig și am văzut-o pe sora-mea, de mână cu un băiat. Hopaaaa!!!

- Ascundeți-vă bine și veniți în urma mea! Ssst!

O urmăream, nu putea să îmi scape. De după sălcii, scoteam capetele să vedem unde se duc. Au traversat pădurea și s-au așezat într-o barcă. Valurile îi legănau ca într-un dans. El îi

*Lui moș Ilie,
cu dragă
amintire*

ținea mâna de după umeri și păreau un desen perfect cu doi copii îndrăgostiți. Nici nu știam că sora mea e atât de frumoasă, chiar mă gândeam să desenez acea imagine cu ei doi. Erau atât de frumoși!

Am renunțat să o mai urmăresc, m-am întors cu prietenii mei spre sat, nu mai aveam poftă nici de râs și nici de joacă. Le-am spus prietenilor că mă doare capul de dor pentru Gaga și am plecat acasă. Mă gândeam încă la sora mea. Era ceva în mine, ceva ce nu mai simțisem până în acel moment. Cum o fi să te îndrăgostești? Citeam mult, mă îndrăgosteam de personaje, dar nu m-am gândit niciodată până atunci cum ar fi să mă îndrăgostesc cu adevărat. În seara aceea am fost atât de cuminte, că nimeni nu îmi înțelegea „smerenia”, cum spunea bunica Pătrana, îngrijorată că cine știe ce mai coc.

Eu însă eram tristă. Pentru prima dată eram tristă cu adevărat. Dar o tristețe diferită de aceea pentru Gaga și diferită de multe altele, căci tristețile mele se duceau așa cum veneau. M-am dus la camera surorii mele și, pentru prima dată, nu am intrat valvârtej, am bătut la ușă. O vedeam așa, nu știu cum, era frumoasă, avea părul lung, răsfirat pe spate și ochii ei de chihlimbar străluceau.

- Ai bătut în ușă?! Doamne, ai găsit bunul simț prin iarbă, ce minune! Spune repede ce vrei, că sunt ocupată!

- Pot să te întreb ceva?
- Ce-ai mai făcut?
- Nimic. De data asta nimic.
- Atunci?!
- Tu știi cumva ce se simte când ești îndrăgostită cu adevărat?
- Te-ai îndrăgostit de vreo altă găscă?
- Vorbesc serios.
- Nu pot să îți spun acum, oricum nu înțeleg nici eu, dar tu, care ai mințea unui copil de cinci ani, cum să înțelegi?
- Chiar încerc să cresc.
- Când ai să crești am să îți spun.

Și mi-a trântit ușa în nas. Îmi venea să plâng. Așa de tare îmi venea să plâng! Mama dormea, era obosită. Simțeam nevoia să vorbesc. Și pentru că nu era nimeni să mă asculte, am început să scriu. Am scris mult, iar când am pus caietelul deoparte, mi-am dat seama că mă simt mai bine și, de atunci, am scris tot ce trăiam.

***

Parcă vara se prelungea la nesfârșit. Bunicile spuneau că, dacă în luna octombrie este atât de cald, iarna o să fie foarte grea. Creșteam. Ceva se schimba în mine. Stăteam mai mult acasă, citeam mult, desenam, găseam mereu de făcut ceva diferit de pozele mele. Bunica Pătrana își freca palmele de bucurie, îmi dădea cărțile ei, mă interoga, mă întreba ce vreau să studiez.

- Vreau să mă îndrăgostesc!
- Ce să faci? Chiar am crezut că te-ai cumițit!

Mama m-a privit cu aceeași blândețe de care doar ea era în stare și mi-a spus:

- O să vină și asta, dar mai bine ar fi să rămâi copilul meu poznaș.

Dar, ca toți copiii, doream atât de mult să cresc! Și încercând

să o desenez pe sora mea cu băiatul acela, am auzit glasul unei femei care o striga pe mama, la poartă.

- Sofia, bună ziua! Am venit să vă anunț că a murit moș Ilie.

Prietenul meu cel mai bun, care abia împlinise o sută unu ani, pleca departe, departe, cu copilăria mea în desagă. Îmi era rău. De trei zile nu îl vizitasem. Lacrimile mele curgeau fără oprire spre partea aceea din prea frumoasa mea copilărie care acum se înălța în lumea îngerilor. Oare câte copilării a trăit alături de mine și de noi toți? Abia atunci îmi dădeam seama că el a fost mai copil decât noi și că niciodată nu voi putea uita binele pe care l-a crescut în sufletul meu.

Bunica Pătrana a aprins candela și i-am văzut obrazii plini de lacrimi. Știam că îl iubea.

De mult știam. Și știam că pe banca de sub măr a rămas iubirea lor nevinovată, care încă mai surâde vieții și care va dura chiar și atunci când banca va fi roasă de vreme, de ploi și de iernile care o vor ninge nemilos.

Mai târziu, mama mi-a spus că dragostea nu are vârstă, și am înțeles. I-am desenat pe banca de sub măr, cu Leu la picioare, așa cum se întâmpla când moșul spunea că vine la mine, dar uita cu totul de mine, iar mărunțesc pe care îl purta în palmă, ca pe un trofeu, nu mai era pentru mine, naviga în palma bunicii ca o barcă de lemn învelită în catran, care traversa Dunărea.

Am plâns mult. Și am mai crescut un pic odată cu plânsul meu - ultimul plâns al copilăriei mele.

Steaua fără nume

Ioan VĂIDEANU

Un asfințit în flăcări inundă Orizontul,
Vestind splendoarea unei nopți de catifea,
Iar taina nopții, însăși, destăinuie momentul
Când Universul karmic a mai jertfit o stea.

O stea, o supernovă ce nu purta un nume
Ce procrează-n juru-i o salbă de planete,
Se`ncinge, explodează, dispare lăsând urme;
Doar raza mesageră și spuzele inerte.

După milenii plăsmuite din clipe efemere
Vedem o hologramă ce azi ne-a parvenit,
Este momentul tragic al stelei care piere,
Urmând icoanei sacre a stelei ce-a murit.

Dar dacă-n Abis Soarele s-ar stinge
Și zorile la răsărit nu s-ar ivi,
Supremul Univers ar triumfa, ar plânge
Ori, surd și impasibil, prin beznă ne-ar privi?

Doar noi am plânge drama Colosului Divin,
Ce până ieri, de la Geneză, ne-a încălzit,
Iar azi, captivi pe o planetă în declin,
Ne-ar încălzi doar raza speranței ce-a murit.

Poezia modernă pe acorduri prozodice

Prof. Jenică CHIRIAC

Nu ne-am învrednicit până acum să ticluim, după obicei, păreri de cititor la placheta de poezii „Mă cheamă pământul”, autor Marian Gheorghe (foto jos), Editura Centrului de Creație, Brăila, 2006. O scuză avem privind anul apariției volumului și faptul că am intrat în posesia lui de curând. Adevărul se pare că este altul. Am citit volumul și l-am recitat; scriitura ne-a pus pe gânduri. N-am reușit să ne facem o părere. Că i-am și zis autorului: „Domnule Marian, cartea dumneavoastră m-a băgat în ceață, nu știu de unde s-o apuc”.

Aprecieri de lector impresionat

O primă constatare. Bazându-ne pe faptul că dl. Marian a menționat anul când a scris fiecare poem, am aflat o anume frecvență: poeziile au apărut în doi ani consecutivi, respectiv 1994 și 1995. Cât pe ce să dăm titlul acestei recenzii: „Muză capricioasă”. Venind la concret, din 22 de poeme, nouă au fost concepute în 1994 și 13 în anul 1995. Autorul, cu consecvență, se dovedește succint și la obiect. Drept urmare, poemele au între trei, cinci, ori cel mult șase strofe. Cu caracter de generalitate, putem spune că se situează pe poziție clasică, cu strofe, rimă și cadență.

Am urmărit cu atenție rima și afirm că fiecare din acestea se pot constitui în modele demne de urmat, pot fi date ca exemple de corectitudine, ca „**procedeu poetic care constă în potrivirea versurilor în silabele lor finale (s.n.), începând cu ultima silabă accentuată**”. Tot de statistică ține și observația că autorul, ca absolvent al Școlii Populare de Artă „Vespasian Lungu”, specializarea Pictură, adaugă la plachetă cinci desene sugestive, toate, fără excepție, realizate în anul 2003.

Abia după a treia lectură, întrezărim zbuclimul sufletesc al poetului, strigătul său spre Divinitate, cultura sa religioasă, întrebările existențiale. Îl „soarbe trecutul”, este „călător printre stele”, se resemnează în fața destinului implacabil, „cerșește o rază” de speranță, se lasă cotropit de singurătate și amețit de gânduri, „ascultă mugurii plângând”, ajunge la Marea Trecere când „pendula a amuțit” și „Numai o Doamnă în negru îmi bate/ În geam, c-o

creangă de vânt” („Moarte”, pp. 71-72). Acesta e poetul frământat de incertitudini, în căutare de sprijin moral: „Ai milă, fiul lui David” („Strigăt”, p. 69).

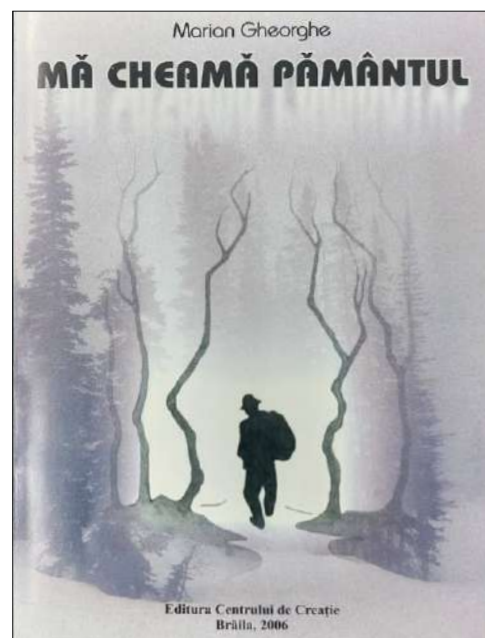
Dl. Marian nu este un individualist, un creator închis în turnul de fildeș al unui egocentrism. Se vede aceasta în poemul „La alții” (pp. 17-18):

„Mai bine firimiturile de sub masă/ Decât icre negre cu gust de sânge/ Sunt pâine caldă, gata jertfită în casă/ Ca Pâinea care pentru voi se frânge!”. Asemenea, „În drum” (p. 23), cităm:

„Șovăi, irump din fluviul privirii/ Ca Iona din mare, ca Lazăr din morți/ Sorbind Izvorul Tămăduirii/ Însetat de mine, de Tine, de toți”.

O influență bacoviană se resimte aproape în întreaga operă poetică. La o observație superficială, pare că autorul **Marian Gheorghe** este pesimist. În realitate, domnia sa deplânge suferința umană, dovedindu-se empatic. Este, poate, mai mult un nostalgic. În poemul „Plouă cu amintiri” (p. 29), în cinci catrene, găsim figuri de stil de tipul: „nori de plumb” (bacovian), „norii mă ploaie cu picuri de brumă”, „mă plouă cu trecut”, sau „mă biciuie biciuri”, „plouă cu amintiri”.

Un aspect cu caracter de generalitate iese, într-adevăr, în evidență: poezia religioasă.

Se cunoaște credința creștină, recunoscută explicit în „Addenda”, de fapt, un *curriculum vitae* în care autorul, la persoana a treia, menționează: „Susține examen de admitere la Seminarul Teologic Buzău, îndrumat de preoții Ardeleanu, Țiripa și Dârnea - cu toții trecuți acum la Domnul” [...]. Astfel, din poemul „Suspîn ca un copil”, p. 33, cităm: „Ce cald e la Tine și mie-așa mi-e frig / În zdrențe de-ndoială înfășurat! / Când pot mânca pâine, eu cerșesc un covrig”, sau invocarea: „Doamne, așa de scurtă lungă cale!”. În poezia „Cerșesc o rază” (p. 37):

„Cerșesc o rază când Tu frământă lumina/ Să o ascund, Rabi, în inima mea” (N.B. În ebraică „Rabbi” înseamnă „Domnul meu”, „Învățătorul meu”). Se fac referiri la termeni cu conotație religioasă: „Babilon”, „Sion”, „Galileea”, „Iudeea”, „Apostolul Andrei” ș.a.

O atenție deosebită se cuvine să acordăm poeziei „Mă cheamă pământul” (pp. 77-78), care dă și titlul volumului. Îl „cheamă pământul cu glas de pași pierduți”. Pășește pe alei „ca printr-un cimitir”. Poartă trupul „ca pe un blestem”, se ridică și iarăși se năruie. Apoi (cităm): „Plâng, plâng cu mine umbre de arbori tăcuți/ Nori negri mă-mproșcă, cu bolovani/ Mă cheamă pământul cu glas de pași pierduți/ Și spini din Grădina Ghetsimani”.

Potrivit unei tradiții, nu putem pune punct prezentei înainte de a-i oferi, cu tot respectul cuvenit, două catrene poetului **Marian Gheorghe**:

Dacă-n viață ai un rost
Și misie de la Înaltul,
Fii mereu prezent la post
Pân-te cheamă-n Cer pământul.

Când pământul te cheamă,
Te apuci de poezie.
Trebuie să ții seamă
Să ai ritm și prozodie.

N.R. Volumul poate fi împrumutat de la biblioteca Asociației C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila.

Dacă încă n-ați reușit să citiți...

Recenzia revistei „Casa Speranței” nr.51/2026

Laura GHEORGHE

„Casa Speranței” este o revistă de cultură, literatură și artă, trimestrială, editată de Asociația Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan” Brăila. Redacția și-a propus ca, în acest număr, să le sărbătorească pe doamnele, domnișoarele, mamele, fiicele, bunicile, mătușile și toate femeile din viața noastră (pp. 8 - 10), și le amintește cititorilor de împlinirea a zece ani de activitate neîntreruptă a Cenaclului Literar - Artistic „Casa Speranței”, în iunie 2026 (p. 11).

Revista începe cu două articole care descriu demersurile Asociației C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila pentru ajutorarea pensionarilor. Scriitorii care apar în acest număr al revistei sunt: prof. Neculai Băcanu, Lică Barbu, Vergil Matei, Marian Gheorghe, Ioan Văideanu, Ionel Jecu, Lucia Pătrașcu, Laura Gheorghe, Petre Maravela, Luxa Ciobanu, Ionel Negruț, Gherghina Chiriac, Mioara Manoilă, Ionel Popocă, Florin Laurențiu Boșneagu, Nicolae Matei, prof. Octavian Osanu, Tincuța Gherghiceanu, prof. Liliana Toma, Mircea Andronic Romian, Lazăr Bobi, prof. Jenică Chiriac, Marian Găureanu, prof. Ana-Maria Zlăvog, Vasile Mandric, Cezar Stog, Mara (Chiriac) Spiridon și Rodica Gorgovan.

În acest număr al revistei, redacția aduce un omagiu unor mari personalități culturale și artistice românești: „Eternul Luceafăr” (p. 6), prof. Anghel Furtună (p. 12), actorul Constantin Tănase (p. 19), „Salvatorul Bucureștiului” - generalul Gheorghe Mihail (pp. 20 - 21), marele sculptor Constantin Brâncuși (pp. 24 - 25), și ne face cunoștință cu personaje ale vieții culturale brăilene și gălățene, precum: doamna Viorica Novac, președinta Uniunii Județene „Solidaritatea” a Pensionarilor Brăila, Rodica Gorgovan, reprezentant al Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan” Brăila și membră a Coralei Camerata a Centrului de Creație Brăila, prof. Florin Lazăr (pp. 8 - 9), prof. Aurel Furtună - actualul președinte al Cenaclului Literar - Artistic „Casa Speranței” (pp. 11 - 12), colecționarul și

filatelistul Nelu Ivan (p. 16), copiii talentați de la NINO, NINO! (p. 18), artistul plastic Dumitru Ștefănescu - ȘTEF (p. 22), scriitoarea inginer agronom Virginia Stanciu (p. 23), pictorul în devenire Miruna Gabriela Matei (p. 29), profesorul, publicistul și scriitorul Ioan Munteanu (p. 30), autorul col. (rz.) Florin Burtea (pp. 30 - 31), inginerul Stan Gelu Iordache (p. 31), precum și eroi ai celui de-Al Doilea Război Mondial, ca maiorul în retragere Ion Dragostin - ultimul veteran de război în viață de la Brăila (p. 17).

Cititorii vor găsi în paginile revistei un scurt istoric al pescăriilor Brăilei (pp. 14 - 16), vor întâmpina primăvara în suflet, vor simți un șuvoi de emoții în textele scriitorilor, poezilor și epigramiștilor și vor învăța că, de multe ori, gestul contează și nu cât de mare și de scump este cadoul. De asemenea, vor învăța să fie recunoscători pentru ceea ce au. Vor afla că Paștele este mai mult decât tradiții și obiceiuri - este și o schimbare sufletească în bine -, că viața are uneori alte planuri pentru ei, că, în copilărie, văd lucrurile altfel, că istețimea, înțelepciunea și strategia te ajută să depășești situațiile dificile sau că „Îmbătrânirea nu este o limitare, este un dar” (pp. 28 - 29). Nu în ultimul rând, vor învăța să aprecieze adevăratele valori și să trăiască în armonie cu natura și semenii lor, așa cum este descris în articolul despre Groenlanda (p. 32). Din „Casa Speranței” vom afla, de asemenea, despre dezvoltarea cultural-artistică a orașului de la Dunăre, Brăila, prin evenimentele care s-au desfășurat de-a lungul anilor și care, încă, se desfășoară: lansări de carte, expoziții, concerte, recitaluri.

Recomand această revistă sufletelor sensibile în căutare de frumos și cititorilor care sunt dornici să-și mărească bagajul de cunoștințe.

N.B. Cei care nu au avut încă ocazia să răsfoiască revista „Casa Speranței”, o pot face la sediul As. CARP „Ana Aslan” Brăila (la biblioteca instituției) sau la sala de lectură a Bibliotecii Județene „Panait Istrati” Brăila - Centrul Istoric al Municipiului.

EPIGRAME

de Ionel JECU

Când eram tânăr

Beam vin și fumam tutun
Și la toate eram bun.
Acum beau ceai cu lămâie
Și la toate sunt... tămâie.

Pensia

De pensie ce să zic?
Vine la bătrâni lunar
Ca un fel de mezelic
La un ceai cu gust amar.

Un bătrân crai

Cu părul alb, de spate șui,
Mergând lângă băbuța lui
Tresări zărind o față
Și oftă: „A fost odată!”

La vârsta a treia

Sunt în etate, la femei
Mă uit și-acum cu un temei.
Nu am motiv să mă-ntristez
Cât pot să-mi mai imaginez...

Una e, alta e

Una e atunci când spui:
„Uite-o pe nevasta lui!”
Alta e când spui așa:
„Uite-o pe nevastă-mea!”

Pensionarii

După ce trecură anii,
Atunci când se strâng cu toții
Unii numără banii,
Alții numără nepoții.

Îmi repropoză soața

Nu știi ca să faci un ban,
Alții știu și au osânză.
Poate, de erai cioban
Mai făceai și tu vreo brânză...

Mirii de la o nuntă

El bătrân și cu chelie,
Ea de majorat scăpată.
Nu cred c-o ia de soție,
Mai degrabă de... nepoată.

Pe stradă

Când văzui așa, cum trece
Mai mult dezbrăcată fata,
M-am spălat cu apă rece
Că mi se pusese pata.

Bucurie

Ce se bucură nevasta
Că mi-am luat un costum!
Ea crede c-am făcut asta
Să plec pe ultimul drum...

BRĂILA, capitala umorului

Vasile Vajoga - laureatul Marelui Premiu „Anton Bacalbașa” al Festivalului-Concurs „Întâlnirea Umoriștilor”

Sâmbătă, 25 aprilie 2026, la Casa Umorului Desenat, de pe strada Ana Aslan (instituție aparținând Muzeului Brăilei „Carol I”), s-a desfășurat **Gala Laureatilor** celei de-a VIII-a ediții a **Festivalului-Concurs „Întâlnirea Umoriștilor”**. Evenimentul, dedicat literaturii umoristice și artelor conexe, a fost organizat de Centrul Cultural și de Agreement „Chira Chiralina”, în colaborare cu Academia de Umor „Chira Chiralina” Brăila. Au fost prezenți oameni de cultură, umoriști, caricaturiști, dar și membri ai Cenuclului Literar-Artistic „Casa Speranței” Brăila, nelipsiți de la astfel de manifestări.

În cadrul Galei au fost premiați câștigătorii competiției lansate în luna februarie 2026, selectați dintre cei 60 de participanți din România, Moldova de peste Prut și Croația, care au concurat cu 98 de lucrări la cele trei secțiuni ale festivalului: „Umor pe rime” (tema: Greșeli), „Proză scurtă” și „Aforisme umoristice” (cu tema comună: Obrăznicie).

Programul a fost completat de momente artistice susținute de cantautorul Florin Lazăr, alături de organistul Dumitru Vasilescu (foto jos), precum și de interpreta Viorica Mogoș. Evenimentul cultural a fost prezentat de jurnalista Roxelana Radu. În deschiderea Galei Laureatilor, a avut loc vernisajul Expoziției de caricatură „Să râdem... din nou”, semnată de artistul plastic **Florin-Gabriel Călin**, precum și lansarea volumului de proză umoristică „Carte de colorat cuvintele”, autor **Mihai Frunză**.

Potrivit jurnalistului Emanoil Ciucașu, managerul Centrului Cultural și de Agreement „Chira Chiralina” Brăila, **Vasile Vajoga**,

Foto: Nicu IORGA

din Iași, este laureatul Marelui Premiu „Anton Bacalbașa” al celei de-a VIII-a ediții a Festivalului-Concurs „Întâlnirea umoriștilor”, distincție acordată pentru întreaga sa activitate desfășurată în domeniul umorului.

La secțiunea „Umor pe rime”, Premiul I i-a fost acordat lui Mihai Lungescu (Târgu Jiu) și, ex aequo, lui Petru Ioan Gârda (Cluj). Locul al II-lea a fost adjudecat de Dorina Dumescu (Iași), iar locul al III-lea de Ion Moraru (Galați). Mențiunea i-a revenit lui Gheorghe Bâlici (Chișinău, Republica Moldova). La secțiunea „Proză umoristică”, Premiul I a fost câștigat de Mirela Grigore (Râmnicu Sărat), urmată de Ștefan Caraman (Tulcea), pe locul al II-lea.

Premiul al III-lea i-a fost acordat Violetei Urdă (București), iar mențiunea a fost obținută de David Valentin (Orăștie).

În fine, la secțiunea „Aforisme umoristice”, juriul a decis acordarea Premiului I lui Daniel Bratu (Iași). Premiul al II-lea a fost împărțit, ex aequo, între Nicolae Bunduri (Brașov) și Drazen Jercovic (Croația), iar locul al III-lea i-a revenit lui Ion Diviza (Chișinău, Republica Moldova). Mențiunea la această secțiune i-a fost acordată Floricăi Dinescu (Ploiești). **M. GHEORGHE**

Foto: Nicu IORGA

FABULA, redescoperită

În teorie, fabula este creația epică, de obicei în versuri, cu acțiune (fabulație) puțin dezvoltată, prezentată în haină alegorică, în care, apelându-se la animale, plante și lucruri, se ajunge la o învățătură sau morală. În mod evident, figura de stil specifică acestei specii literare este personificarea, adică atribuirea de însușiri omenești, în cazul nostru, unor animale dintre cele mai diverse.

Socotim de oarecare interes o scurtă introducere în istoria literaturii. Se știe, spre pildă, că un precursor celebru al fabulei a fost grecul Esop. Acesta este cunoscut ca autor de scurte povestiri alegorice cu caracter educativ, care, la început, au circulat oral - la sfârșitul sec. al VII-lea și începutul celui de-al VI-lea î. Hr. Abia în secolul al IV-lea î. Hr., Demetrius din Falera le-a cuprins într-o culegere, iar Babrios și Fedru le-au prelucrat în versuri. Mai este de arătat că Esopia - scriere veche grecească - s-a constituit în izvor de inspirație pentru marii fabuliști ai literaturii universale - La Fontaine, Krilov și Lessing. În literatura română, au performat Anton Pann, Gr. Alexandrescu și Al. Donici.

Considerații

de prof. Jenică CHIRIAC

Acest gen literar este abordat cu multă îndemânare și talent de brăileanca **Virginia Stanciu**, membră a Cenaclului „Casa Speranței”. Domnia-sa, prezență insolită în peisajul literar al urbei noastre, se dovedește o prolifică autoare de cărți pentru copii. A publicat, până în prezent, paisprezece volume, dintre care majoritatea (douăsprezece), conțin fabule, iar două conțin poezie (*Grădinița noastră*, Ed. Larisa, și *Lumea copiilor*, aceeași editură).

Am socotit-o prolifică, deoarece a început să scrie la o etapă nu tocmai tânără. Să-i dăm cuvântul: „**Fiind mamă a patru copii, bunică de cinci nepoți și chiar și străbunică, eu cunosc destul de bine marea dragoste a copiilor față de animale, așa că am decis să le fac o mare bucurie, scriind pentru toți copiii**”. Continuă, amintindu-ne că s-a apucat de scris „**începând cu venerabila vârstă de aproape 75 de ani**” ...

Iată volumul *Fabule - întâmplări neașteptate*, Ed. Sfântul Ierarh Nicolae, 2025, 98 de pagini. După lectura acestuia, se desprinde impresia pregnantă de originalitate; autoarea

Virginia Stanciu impune un stil propriu, pe care vom încerca a-l desluși în cele ce urmează.

Fabula, prin definiție, este o creație literară de ficțiune. Cartea autoarei noastre conține 35 de fabule, dar, în *Addenda*, găsim o listă intitulată „Fabule inspirate din fapte reale”. Deci, 14 poezii sunt creații de non-ficțiune, restul de 21 fiind rodul imaginației.

Este o carte pentru copii, cu predilecție, prin text, dar și datorită imaginilor deosebit de sugestive, grație ilustratorului Gică Popa.

În mare parte, fabulele au învățăminte subliminale; autoarea evită cu intenție să emită morală definită ca atare. De reținut că Virginia Stanciu își începe volumul cu „Cuvântul autoarei - Cugetare”, din care cităm un catren pentru înțelepciunea mesajului: „Nemuritor mai poți rămâne / Ca numele pe-o carte scris, / Citită-n grabă de oricine, / Deși ființa ta s-a stins.”

De menționat că, această carte, sugestiv ilustrată, face deliciul cititorilor-copii, dar poate fi lecturată cu aceeași plăcere de părinți și bunici, la ceas de tihnă.

N.R. Cartea se găsește la Biblioteca Județeană „Panait Istrati” și la biblioteca Asociației C.A.R.P. „Ana Aslan”, de unde poate fi împrumutată.

Autor... nostalgic

Pui de țigan

Vergil MATEI

Eram al ța` Săndicăi, pui țigan,
în teniși chinezesti; cu un roman
ce-mi atârna, deloc ușor, sub braț
mânam hăis-cea joiane de lanț
și-alene spre pădure ne-ndreptam
(după ce, mai întâi, ne numărăm:
eu, Codin, Ionel al lui finu Milan -
nepotu' ăl mare-al lui moș Stan,
Emil Grimbir, Lica Pacea, Gică,
Livia, Nelu, Leana lu` nea Goică.
Al lui tanti Mitrița, Neculai,
era plecat din zori după susai).
Ne-ntorceam la răsăritul lunii,
ne mai și-alegeam, târâți de funii
cu tâlpile-pistrui, spuză de ghimpi
urmând cărarea lină-n ăst răstimp...
Mi-e dor să merg spre pod,
fuiorul vieții-ncet să îl deznod,
să fiu ce-am fost - pui de țigan -
o oră-o zi, o lună, juma de an,
(chiar și-o secundă, zic mulțam!)
...Ce mult aș da s-alerg la punte,
cu Râmnic să mă spăl pe frunte,
să-mi treacă mult-puțin de-alean,
să simt că sunt mărtineștean...
Aș vrea să mă înțepe colții babii,
iar cele rele să se ducă naibii,
să simt durere dulce, ca de mură-
pecete-n suflet plină de arsură.
...Pui de țigan, cu ochi senini,
desculț s-alerg pe-ulița morii,
c-o sită de mălai de prin vecini...

HIMERĂ

Nicolae BĂCANU

Himeră dragă, gândurile mi-au secat.
N-ai rămas nici măcar tu,
Nici măcar sufletul tău parfumat
În inima mea nu e decât Nu.

Mi s-au stins și privirile toate,
Nu te mai văd decât pe tine,
Privindu-mă cu ochi de miazănoapte,
Din zări ascunse, oarbe și străine.

Și, surd, îți visez speriate simțirile,
Răscolite petale de vântul hulpav.
Uneori îți sărut, rătăcit, amintirile
Și dorul mă băntuie straniu și grav.

Cum toate acestea-n vis le-am mai trăit,
Poate azi, poate mâine sau ieri,
Nu știu, nu pot, sau mi-am închipuit
Că iubirea ți-e doar un noian de păreri.

Și nu știu nici măcar dacă ești,
Dacă ai chip de umbră sidefată
Sau dacă m-ai iubit cu ochii-ți triști,
Sau dacă m-ai visat măcar odată.

CIREȘIADA

Lică BARBU

Nici nu dădeau bine în pârg cireșele, că noi, copiii de pe strada mea, aveam planurile de „aprovizionare” cu cireșe bine puse la punct. Mai greu de rezolvat era cu cireșii din livada lui Vrabie. Acolo, aveau planuri băieții mai mari, dar nici ei nu prea îndrăzneau. Avea Vrabie niște dulăi special dresați să înhațe iute câte-un tur de pantaloni al celor mai curajoși hoți de cireșe.

Aproape toți vecinii aveau la poartă câte un cireș de diferite soiuri, care de care mai fâlos, care de care mai gustos. Deci, liber la „cules” cireșe! Asta știau toți vecinii și, de aceea, își luau măsuri de pază din timp.

Cu toate că mai avea doi cireși în curte, țața Dumitra dormea ziua ca să stea de pază seara, lângă cireșul ei de la poartă. Nici nu ne oboseam prea mult ca să gustăm cireșe din pomul ei. Țața Dumitra adormea instant, sforăind, și fiecare dintre noi lua cât putea să ducă.

Nea Berilă își lega seara câinele de pom cu un lanț lung și, credea el, nu se va apropia nimeni de cireșul lui. Spic, câinele său, era o rasă de câini blânzi și se gudura pe lângă toată lumea. Se dădea la tine doar dacă îi făceai rău. Atunci, chiar era fioros. Nefiind dresat să păzească pomul, Spic era un fel de „pisicuță” pentru noi. Și-așa nu era nevoie să culegem cireșe din pomul lui nea Berilă seara, pentru că, toată ziua, și el și nevastă-sa, erau plecați cu munca la colectiv. Ne serveam liniștiți cu cireșe din pomul lui în timpul zilei, fără probleme. Și, ca să fim băieți cumsecade, îi aruncam peste gard lui Spic câteva oase proaspete. Era prietenul nostru și asta o făceam tot timpul. Nea Berilă nu prea îl hrănea.

Cel mai mult și mai mult mie îmi plăceau cireșele de la poarta lui nea Pantazi Nelu. Avea un pom cu cireșe de-alea galbene, pietroase. O minunăție de cireșe. Ca-n carte. Lui nea Pantazi nu i-am pus nicio poreclă pentru că era un om bun și blând cu toată lumea. Când treceam pe la poarta lui, dacă era la stradă, sigur primeam

ceva. Măcar și-o vorbă bună. Problema era alta. Nea Pantazi locuia la colț, departe de casa mea. Acolo era zona fraților Fâșie, care locuiau în apropiere. Ei „păzeau” cireșul.

Mă mulțumeam cu ce „culegeam” de ici, de colo. Multe aș avea să vă povestesc despre epopeea cireșelor, scurtă de altfel - o săptămână dura tot curajul nostru în această aventură -, dar cea mai hazlie întâmplare am petrecut-o cu Jiji. Stați să vă povestesc!

Nea Costică avea la poartă un pom cu cireșe amare și nimeni nu le dorea. Prea puțini. Nea Costică și cu tanti Stela stăteau liniștiți, că aveau cireșe din belșug pentru dulceață, care, știți bine, cât de bună este. Jiji, nu știu de unde a auzit, că cireșele amare, dacă mănânci câteva pe zi, te fac mai puternic și faci mușchi. Într-adevăr, cireșele amare sunt ca un medicament, mi-a spus mamaia Ștefana, bune la multe boli, dar în niciun caz să faci mușchi. Pentru asta trebuie gimnastică sau sport. În fine! Jiji mă tot săcăia la cap să ne urcăm seara în cireșul lui nea Costică, când nu mai era nimeni pe stradă.

Nu prea voiam să-l însoțesc cum dorea el, dar a învins dorința Zburлитеi, căreia îi plăceau cireșele amare. Nu neapărat ca să le mănânce. Se gătea, punându-le de după urechi și se lăuda că-i cea mai șic de pe stradă. Iluzii, căci nimeni nu o aplauda.

Ca să-i satisfac dorința Zburлитеi de a fi „șic” am acceptat să-l ajut pe Jiji la cules cireșe amare și seara, pe la ora zece jumate, când se auzeau pe stradă doar greierii, noi doi și o lanternă eram în vârful pomului. Tot culegând de zor, am auzit o voce tăioasă strigând la noi:

- Care ești mă, acolo?

Stop-cadru. Era nea Costică, cu o bicicletă. Venise omul de la muncă. Era schimbul II. Jiji a stins imediat lanterna și așteptam nemișcați urmarea.

Nea Costică a început să ne ia la rând, întrebând de toate numele copiilor de pe strada noastră. Ne-a nimerit și pe noi, dar noi, mâlc. Norocul nostru a fost că a ieșit tanti Stela la poartă.

- Lasă-I, mă Costică! Copii. Câte o să ia? Mai bine hai în casă, că ți-am pus masa!

Uraa! După ce au intrat în curte, am coborât tiptil din pom - de ne invidia orice pisică din lume - și fuga la casele noastre.

A doua zi, pe la orele prânzului, când ne jucam tabinet pe iarba de la poarta unde locuiește tanti Agapia, hop!, apare nea Costică lângă noi, făcându-se curios. Ne privea bănuitor, pe rând, și nu ia fost greu să descopere făptașii care i-au furat cireșele. Jiji era murdar pe maieu de la sucul de cireșe, eu aveam degetele pătate de cireșe amare, iar Zburlita, moț, cu ce credeți? cu „cercei” de cireșe la urechi. Pam, pam!

Fără nicio introducere, nea Costică a dat o comandă scurtă:

- Hai! Voi trei mergeți la cules cireșe! La adevărat cules.

Și asta am făcut toată ziua. Jiji și cu mine în pom, iar Zburlita căra coșulețele cu cireșe în bucătărie la tanti Stela care se apucase de gătit dulceață.

Eram toți murdari, căci nu ne abțineam ca să nu mâncăm cireșe. Zburlita avea la urechi câte trei codițe de cireșe și se fălea la toată lumea care trecea pe lângă noi.

Mai spre seară, tanti Stela ne-a adus acasă câte un borcănel cu dulceață. Caldă, încă. Mie mi-a dat două, ca să-i duc și Zburлитеi. Nici nu am așteptat prea mult. Fuga la Zburlita, ca să-i fac surpriză.

Zburlita era la poartă. Parcă mă aștepta. La urechi, îi atârnav cerceii de cireșe. Zâmbea. I-am dat borcănelul cu dulceață privind-o în ochi. Zburlita a închis ochii și aștepta clipa dorită de amândoi. Am sărutat-o scurt, copilărește. Mi s-a părut mie scurt, dar a durat o veșnicie. Sărutul avea aroma dulceații de cireșe amare - dulce-amăru.

Ca-n orice poveste de dragoste.

MARGINEA UNIVERSULUI

Ionel POPOACĂ

Luni, 21 iulie 1969, la ora 02:51 GMT, Armstrong a început coborârea pe suprafața Lunii. Atunci, el a rostit cuvintele intrate deja în istorie: „Un pas mic pentru om, un salt uriaș pentru omenire”, fiind urmat, la scurt timp, de „Buzz” Aldrin. Pe lângă alte mărturii, ei au lăsat pe Lună următorul mesaj: „Aici oamenii de pe Planeta Pământ au pus pentru prima dată piciorul pe Lună, iulie 1969 d. Hs. Venim cu gânduri pașnice în numele omenirii întregi”. Vă invit, dragi cititori, la Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand I” din București, unde veți vedea cadourile oferite României cu acest prilej, de către Președintele Statelor Unite ale Americii, Richard Nixon.

**• 45 de ani de la prima ieșire
în spațiul cosmic a unui român,
Dumitru Prunariu**

Timpul a trecut și iată-ne ajunși în data de 14 mai 1981, când, pentru prima dată, un român devine cosmonaut și iese în spațiul cosmic. Acest minunat și frumos român, cum spunea Nichita Stănescu, a fost inginerul de aviație **Dumitru Dorin Prunariu**. Grație programului Intercosmos al fostei U.R.S.S., acesta a fost selectat (avea vârsta de 25 de ani) și, împreună cu Dumitru Dediu, inginer de radiolocație, pleacă, în anul 1978, în „Orașul Stelar” de lângă Moscova, unde, până în mai 1981, se pregătesc pentru a deveni cosmonauți.

Dumitru Doru Prunariu face echipaj cu colonelul Leonid Popov, în calitate de comandant, iar Dumitru Dediu face echipaj cu Iuri Romanenko. Leonid Popov mai avea la activ 181 de zile în spațiul cosmic. Acest zbor cosmic a făcut parte din misiunea Soyuz 40.

Până pe 12 mai 1981, nu s-a știut ce român va zbura în Cosmos: Prunariu sau Dediu. Lansarea pe orbita circumterestră a echipajului sovieto-român s-a realizat pe data de 14 mai 1981, ora 20:17, ora Bucureștiului, de pe Cosmodromul Baikonur, din Kazahstan. Zborul a durat șapte zile, 20 de ore, 41 de minute și 52 de secunde. Ei au zburat la o înălțime față de suprafața Pământului cuprinsă între 300 și 350 de kilometri, la bordul stației orbitale Salyut 6. Au făcut 125 de rotații în jurul Pământului, cu uluitoarea viteză de 28.000 km/h.

Aici, cosmonautul-cercetător Prunariu a efectuat 22 de experimente științifice în domeniul precum: astrofizică, fizică nucleară, tehnologie cosmică, biologie și medicină aeronautică. La acea vreme, Prunariu devenise al 103-lea om ieșit în

spațiul cosmic. Vă reamintesc, stimați cititori, că Iuri Alekseevici Gagarin a fost primul om ieșit în spațiu, la 12 aprilie 1961, cu Vostok 1, iar prima femeie a fost Valentina Tereshkova, la 16 iunie 1963, cu Vostok 6.

La data de 22 mai 1981, capsula cu echipajul sovieto-român a aterizat în stepa Kazahstanului. Capsula de aterizare a fost dăruită României în 1982 și se află la Muzeul Militar Național „Regele Ferdinand I”, împreună cu multe alte obiecte ce au aparținut cosmonautului român și capsulei

de aterizare.

Profit de aniversarea a 45 de ani de la prima ieșire în spațiul cosmic a unui cosmonaut român pentru a vă supune atenției câteva date despre acest vast, enigmatic și captivant domeniu, care este Cosmosul. Noi, oamenii, trăim pe Planeta Pământ, situată în Sistemul Solar, alături de alte opt planete. Sistemul nostru solar se află galaxia Calea Lactee (acea dungă luminoasă ce o vedem noaptea pe un cer senin este doar un braț), care are 100.000 de ani-lumină lungime, peste 30.000 de ani-lumină lățime și 10.000 ani lumină grosime. Galaxia noastră este vecină cu alte galaxii ce formează un roi de galaxii, apoi roiurile formează metagalaxii. Sistemul nostru solar se deplasează cu viteza de 220 km/sec sau 792.000 km/h în jurul centrului nostru galactic. O rotație completă în jurul centrului Căii Lactee durează între 200 și 250 de milioane ani (rotația Pământului în jurul Soarelui durează un an). Ne aflăm în Brațul Orion al galaxiei, la aproximativ 26-28.000 de ani lumină de centrul galaxiei.

În Cosmos, distanțele nu se măsoară în kilometri, ci în ani-lumină, parseci sau megaparseci (distanța Pământ - Proxima Centauri, cea mai apropiată stea de Sistemul Solar, este de 4 ani lumină). Un an-lumină este timpul pe care îl parcurge lumina în vid cu viteza de 300.000 km/sec, timp de un an iulian (365,25 zile), adică 9.46 trilioane km sau $9,46 \times 10^{12}$ km. Distanța Pământ-Soare este 150 milioane km, adică 1 UA (unitate astronomică). Luminii solare îi trebuie, ca să ajungă la Pământ, 8 minute (versurile din poezia lui Mihai Eminescu, „La Steaua”, spun multe).

Noi, oamenii, nu ne cunoaștem leagănul, nu ne cunoaștem viitorul, doar prezentul. Dar pe acesta îl percepem cu simțurile și conștiința noastră, având la bază structura de carbon. Fie și din această cauză, năzuința omenirii (vezi legendele și realitățile) a fost și va rămâne incursiunea în cosmos (Univers) și găsierea „vecinilor” sau a altor seminții cosmice. Cu cele mai performante radiotelescoape cosmice, terestre sau extraatmosferice (cele aflate pe stațiile orbitale), astronomii au stabilit că, la milioane de ani-lumină distanță, există sute, mii de galaxii, doar dacă încadrăm acest culoar de observare în suprafața unei monede obișnuite...

Oare vom înțelege vreodată noi, oamenii, ce înseamnă „Marginea Universului”? Eu cred că da. Doar atunci când vom pune punct statisticii mondiale în privința existenței, de-a lungul istoriei noastre, a peste 5.400 de războaie; doar atunci când vom stârpi definitiv anumite instincte primare; doar atunci când vom renunța la trufie, invidie, violență și, nu în ultimul rând, la trilioanele de dolari și euro pe care le aruncăm, anual, pe înarmare.

Unde sufletul cuvântă

Însemnări despre placheta cu titlul de mai sus realizată de Tincuța Gherghiceanu

Nu știm cum s-o denumim cu precădere: poet, pictor de șevalet, mamă nostalgică pentru copii deșezăcinați, fiecare în parte ori toate la un loc? Numim astfel, pe **Tincuța Gherghiceanu**, care a publicat, potrivit bunului său obicei, o nouă plachetă de versuri, susținută de reproduceri ale picturilor ieșite de pe șevaletul talentatei autoare. Aproape că te întrebi unde-i mai evident sufletul autoarei, mai pregnant: în poezie, ori în pictură? Un răspuns posibil există: Dumnezeu, în marea iubire a Sa de oameni, i-a dat doi *talanți*, spre a fi înmulțiți. Tocmai de aceea, doamna Tincuța și-a intitulat volumul: „Unde sufletul cuvântă”, scos de sub tiparniță în anul Domnului 2025, la Editura Sfântul Ierarh Nicolae (137 de pagini).

Autoarea, membră a Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței” (*foto dreapta*) dovedindu-ne maturizarea literară, a avut grijă să-și structureze tema volumului pe mai multe secvențe tematice, astfel: capitolul I - Ecuri din suflet și viață; capitolul II - Cuvânt și lumină; capitolul III - Cu gândul la Eminescu. Fără doar și poate, primul capitol este mai substanțial, conținând 54 de poeme. Aici, poeta își dezvăluie trăirile de suflet, combină armonios poezia epică, descriptivă, cu pastelul și lirica, reflecțiile filosofice, metafizice, cu nostalgia copilăriei și adolescenței, abordând mai multe teme, precum viața și moartea, natura, iubirea, meditația asupra timpului și copilăriei.

Doamna Tincuța și-a definit stilul propriu, cochetează cu versul după prozodie, caută și găsește figuri de stil, metafore, căci însuși titlul tabletei este personificare - „sufletul care cuvântă”.

În capitolul al doilea, în doar șase poeme, autoarea își reafirmă credința creștină dătătoare de speranță și izbăvire. Este, dacă doriți, o rugă versificată, invocare a Divinului Atotcuprinzător, odă de mulțumire și adorație adusă cu suflet curat Ziditorului Lumii, a celor văzute și nevăzute. De altminteri, poeta nu se dezmințe și vine să completeze pictorița, cea care și-a pus pensula și șevaletul în slujba icoanelor bizantine cu care și-a completat volumele de poezii deja

apărute.

Ultimul capitol, cel dedicat lui Eminescu, nu necesită multe comentarii. Doamna Tincuța, în unsprezece poeme, aduce un binemeritat omagiu poetului național. Pe drept cuvânt, se poate afirma că prea puțini sunt poeții contemporani care nu s-au inspirat ori care nu l-au cântat în stiluri măiestrit compuse pe acel geniu, Luceafăr ce a strălucit în constelația literaturii române și universale.

În ce privește albumele de reproducere ale unor picturi, nu avem expertiza necesară unei critici de artă pertinente. Cu ochiul profanului, ne-am lăsat cuprinși de emoție estetică în fața naturaleții imaginilor. Cu îndrăzneală, ne permitem să emitem părerea că ne-au impresionat două creații. La pagina 77, cu doar o mențiune simplă, concisă („Desen: Mama”), admirăm simplitatea vestimentației, privirea blândă, dar profundă,

fruntea înaltă, inteligentă. Tabloul respiră prin toți porii bunătate, altruism, filosofia vieții de muncă, griji, responsabilități. Iată, ne-am zis, simbolistica *maternității* în doar câteva trăsături de creion.

Cea de-a doua imagine o regăsim la pagina 111. Cu aceeași parcimonie de explicații tehnice, se menționează: „Desen: Mihai Eminescu”. Este suficient să spunem că autoarea s-a aflat sub o inspirație de natură divină. Nu avem un portret convențional, ci un *simbol*. Îi putem spune: geniu, nemurire, luceafăr; poetul vine din străfundurile istoriei neamului nostru și va străluci mereu pe firmamentul cerului românesc, atât cât se va vorbi limba a cărei frumusețe a desăvârșit-o cu prisosință.

Într-un „Cuvânt de început”, autoarea se simte datoare să-și expună propriile gânduri și intenții, sentimentele de înaltă trăire spirituală. Cităm: „Această carte este, înainte de toate, o închinare adusă vieții: cu tot ce are mai sfânt, mai greu și mai frumos” (pag. 5) și, mai departe: „Acest volum nu este doar o adunare de versuri, ci o punte între cuvânt și culoare, între trăirea poetică și expresia plastică!” (pag. 6).

Într-un limbaj poetic, metaforic și inspirat, doamna Tincuța continuă, începând cu pagina 7, „Blazonul Gherghicenilor”, adevărat dicționar de definiții, DEVIZE ale familiei și „Devize legate de pământul natal”.

Chiar dacă, să zicem, în heraldică, prin blazon se înțelege, printre altele, și „emblema unei familii de nobili”, se cuvine a evidenția nu noblețe de averi materiale, cât noblețe de suflet românesc, „e mână muncită și ochi de poet”, cum spune însăși autoarea.

Expozeul nostru nu ar fi complet dacă n-am aminti altă latură a personalității autoarei: tinerețea de spirit. Pe de o parte, absolvirea Facultății de Arte Plastice, acum, de curând, sau relația specială, de suflet, și devenită model de îndrumare

pentru mai tânărul Alexandru-Gabriel Turcu, cel care adaugă la volum o postfață intitulată: „O conexiune dintre două lumi diferite: lumea tradițională și lumea modernă”.

Dacă este să dăm răspuns la interogația din titlul minicronicii „**Unde cuvântă sufletul?**”, acesta ar putea fi formulat așa: Sufletul Tincuței Gherghiceanu cuvântă în vers metaforic, conceput și în desene și tablouri de inspirație!

Prof. Jenică CHIRIAC

Creații ce emană sensibilitate

Recent, în cadrul unei ședințe a Cenaclului, colega noastră, Tincuța Gherghiceanu a expus într-o miniexpoziție câteva dintre lucrările sale recente. Iată, mai jos, două dintre aceste picturi în ulei pe pânză. (M. G.)

„Reflexii pe luciul apei”

În această compoziție, lumina joacă rolul principal, reflectându-se pe suprafața apei, prin care trece silueta delicată a unei fete. Contrastul dintre textura pielii și transparența lichidului subliniază starea de libertate și naturalețe. Mersul desculț prin apă nu este doar o acțiune fizică, ci o metaforă a vulnerabilității asumate, o temă ce rezonază profund cu spiritul comunității noastre de la „Casa Speranței”.

„Ecolul tăcerii pe mal de ape: albastrul amurgului și gândul regăsit”

În lumina filtrată a serii, unde albastrul rece și tonurile de gri pun stăpânire pe peisaj, o fată desculță își caută liniștea pe malul unui râu șovăitor. Este ora nostalgiei, acea clipă suspendată între zi și noapte, când apele par să poarte cu ele întrebări nespuse. Buturuga pe care stă pare a fi singura ancoră într-o lume care curge neîncetat. Lucrarea surprinde o stare de spirit profundă: răceala culorilor subliniază singurătatea creatoare, în timp ce atitudinea gânditoare a fetei ne amintește că cele mai importante călătorii sunt cele pe care le facem în interiorul nostru; pe malul acestui râu tăcut, ea nu așteaptă răspunsuri, ci pur și simplu este o invitație la introspecție și o imagine a speranței ce nu strigă, ci șoptește.

EPIGRAME

de Ionel NEGRUȚ

Critică la vârsta a treia

Despre sex glumește moșul,
Parcă i-ar trăi cocoșul,
Iară baba lui îl ceartă:
„Râde hârb de oală spartă!”

D'ale gurii

Carne, lapte infestate
Nu mai poți nimic să iei,
Dar românii nu mor, frate,
Se mănâncă între ei.

Păstrarea proporției

Fuga soaței durdulii,
I-a produs decepții mari,
Până când își reveni
Tot cu-o GRASĂ... de Cotnari.

Un punct de vedere

Toate azi le văd în negru,
Doar reforme, asta-i viață?!
Nimeni nu mai e integru,
Zise unul, cu albeață.

De ochii lumii

Când pe boss săltat îl vezi
Și cătușe îți arată,
Nici n-apuci să comentezi
Că l-au scos „basma curată”.

Conexiuni geopolitice

Încălzirea e globală,
Pacea, liniștea ne scad.
Explicație normală:
Multe avansări în grad.

Unui epigramist de viitor

Despre sex în tot ce scrie,
Apropouri nu există,
Astfel reuși să-i fie
Epigrama futuristă.

Depresivă

Cu regimul de consum
Nu mă-mpac, mă rog să plece,
Asta e și mi-o asum,
Mă consum pe zi ce trece.

Constituțională

Într-o țară democrată
Toți o ducem excelent,
Unii au valuta toată
Iar cei mulți un trai de CENT.

Unui bucătar bărbos

Când a preparat mâncare,
Din mărar și piept de pui,
Chiar jurai că sosul are
Numai păr din barba lui.

R A D U...

Luxa CIOBANU

Pe Radu l-am întâlnit pe Strada Comuna din Paris, în Chercea, într-o zi frumoasă de octombrie, în drum spre grădiniță. Aveam 5 ani. Și acum, după jumătate de secol, îmi amintesc acea zi. Dacă un copil de azi l-ar fi întâlnit pe Radu și s-ar fi speriat de el așa cum m-am speriat eu, cred că intervenea o armată de psihologi ca să-l consilieze. Iar părinții ar fi fost trași la răspundere pentru că un copil de 5 ani mergea singur pe stradă, nu însoțit de un adult.

Începusem să frecventez grădinița și aveam doar 5 ani, împliniți cu o lună în urmă. Mă acomodasem foarte greu și plângeam zilnic, spunându-i educatoarei că nu vreau să stau acolo pentru că mi-e dor de mamaia. Încercările mamei de a mă convinge să merg zilnic și bătaia aplicată de verișorii mei adolescenți, Vivi și Titi, nu au avut niciun rezultat. Abia după ce tata m-a speriat că mă vor da spre adopție unei cunoștințe din Zăvoaia, care nu avea copii, am cedat și am mers la grădiniță fără să mai plâng. M-am integrat de parcă acolo m-aș fi născut, între pereții aceia groși, în clasele înalte și curate, cu pereții plini de planșe colorate cu scene din povești și cu un ecran pe care vedeam diafilme. Preferatul meu era **Povestea celor trei purceluși**.

Mă îngrozea despărțirea de surori, de părinți și de bunici, iar perspectiva de a „șade pe șanț să păzesc curcile lui tanti Rița din Zăvoaia” nu mi-a surâs deloc. La grădiniță învățam o săptămână dimineața și următoarea după-amiaza. Eram o generație numeroasă, cu preșcolari de 5 și 6 ani, „decreștii” lui Ceaușescu.

În săptămâna când l-am cunoscut pe Radu, începeam grădinița la ora 1 după-amiaza și am refuzat să merg cu mama. Cred că îmi doream un soi de independență, așa că am plecat cu un grup de câțiva copii din vecini, sub privirile mamei, care m-a urmărit până când am ajuns în colțul străzii. Eram îmbrăcată cu rochița bleu și

cravată pepit alb cu negru, având ghiozdănelul mic din tablă aurie, cu imagini din junglă, dintre care preferatele mele erau girafa, elefantul și leul. Îmi troncănea în gentuță sticla micuță în care mama îmi punea apă - o sticlă în care fusese Carmol pentru frecție - o eugenia și un măr, ca gustare.

Împreună cu copiii din vecini am hotărât să mergem pe Strada Gheorghe Șincai. Rău am făcut! Alergam, nu mergeam. Când oboseam, ne opream. Ajunși la capătul Străzii Gheorghe Șincai, intenționam să facem dreapta pe Strada Comuna din Paris. Eram în fruntea grupului când, în fața mea, s-a postat brusc cel mai urât om de pe pământ - căci eu așal-am perceput - care, probabil în joacă, a coborât mâna spre mine zicându-mi: „Bau!”.

A fost prima și ultima oară când m-am uitat la el! Când mi-am ridicat privirea, la vederea feței lui Radu, am scos un țipăt care a făcut câteva femei să iasă din casă. Ceilalți copii, speriați, au fugit, iar eu, îngrozită de figura hidoasă a lui Radu, am început să plâng și să țip, paralizată de teamă. Și acum țin minte atât de multe amănunte din acea întâmplare: costumația lui Radu, cu bască, pantalonii legați strâns cu o curea neagră, cămașa în carouri și tenișii din picioare. Țin minte stăruința și insistența lui Radu, care nu voia să mă lase în pace și se maimuțărea în fața mea, mișcând din mâini, până la intervenția unei femei care l-a gonit, spunându-i:

- Lasă fetița în pace, Radule, nu vezi că s-a albit la față de frică!

Apoi, femeia aceea a intrat în curte și m-a luat cu ea. Mi-a adus un scăunel din lemn să mă așez, căci tremuram de frică, și o cană cu apă. Abia după ce am băut apa mi-am revenit. Am plecat spre grădiniță, uitându-mă mereu înapoi, de teamă ca Radu să nu vină după mine. De atunci, Radu a devenit teroarea vieții mele.

Radu... Cine era Radu? Radu era un copil... bătrân. Cred că nu avea nici 40 de ani. Era bolnav, dar inofensiv. Pentru tot cartierul, Radu era blând,

cuminte, un „bătut de soartă”, cu un soi de retard mental și cu abdomenul balonat. Pentru mine, însă, a fost o sperietoare care a devenit coșmarul copilăriei mele. Radu speria copiii prin figura lui, deși nu făcea rău nimănui. Unii oameni îl ironizau, mulți, însă, îl priveau cu compasiune. Dacă cineva îi spunea lui Radu că îl doare burta, el răspundea scurt: „Du-te și te c...ă!”. Unii râdeau de el și de replicile lui.

Mă feream de el, îl evitam cât puteam. Dar tot mi-l scotea Dumnezeu în cale, căci Radu locuia, pesemne, pe Strada Comuna din Paris și își făcea veacul pe la Complex. De multe ori bănuiam că mă știe și că intenția lui era să mă șicaneze, dar nu era așa. Fugeam când îl vedeam. Ținea ochii aproape închiși, cu pleoapele veșnic umflate, îngăima câteva cuvinte și, cred că fără a intenționa să le facă rău copiilor, se repezea spre ei.

Când, în clasa I, am avut serbarea alfabetului, la final de iunie, cine credeți că a intrat în Căminul Cultural din Chercea? Radu. Dansam „dansul ciupercuțelor”, costumată cu o pălărie roșie cu buline albe, făcută de mama. La vederea lui Radu, m-am blocat. De parcă s-ar fi urcat pe scenă să-mi facă ceva rău!

Preferam să merg la complexul alimentar de la Fânărie, spre Șoseaua Baldovinești, căci acolo Radu nu ajungea. În schimb, în zona complexului de pe Strada Comuna din Paris, îl vedeam frecvent. Uneori intra

la tanti Crina, la magazinul de metraje și confecții, alteleori la Gostat, unde vindea salam și preparate din carne, nea Iulian. Cum îl vedeam, începeam să tremur. Iar Radu, precum căței care simt când omul se sperie, venea spre mine. Fugeam. Îl ocoleam cum puteam, dar nu-l puteam evita la infinit. Eram la liceu și tot mă temeam când îl vedeam pe Radu. Mai târziu, după ce am plecat din Brăila, am aflat că Radu a plecat dintre noi.

Astăzi, după atâția ani, înțeleg că

Radu nu a fost „balaurul” din drumul meu, ci, poate, o lecție timpurie despre cât de fragilă e mintea umană. Radu nu era decât un personaj rătăcit dintr-o lume pe care noi, copiii cartierului Chercea, cu ghiozdane de tablă, nu aveam cum să o cuprindem cu mintea.

Teroarea de atunci s-a transformat în timp într-o formă de melancolie. Radu a rămas acolo, blocat la granița dintre Strada Comuna din Paris și amintirile mele, purtându-și veșnica bască, tenișii și abdomenul balonat. Dacă m-

aș mai putea întâlni o dată cu el, nu aș mai fugi. M-aș opri, i-aș zâmbi și aș înțelege că, în spatele acelui „Bau!” care m-a înghețat la 5 ani, nu era răutate, ci doar dorința stângace a unui „copil bătrân” de a fi băgat în seamă.

Frica aceea m-a învățat, poate mai devreme decât pe alții, că viața nu e doar o planșă colorată cu trei purceluși, ci un amestec complicat de teamă, compasiune și destine frânte, pe care doar timpul te învață să le privești cu blândețe.

Culese din presa vremii, în Brăila interbelică

(fragmente din volumul *Brăila acum o sută de ani/1924*, de prof. Ioan MUNTEANU)

„Impresionanta dramă din Brăila. O domnișoară descarcă două focuri de revolver asupra iubitului său și apoi se sinucide”

„O impresionantă dramă s-a petrecut azi-dimineață, la orele 11 jumătate, în Strada Ștefan cel Mare 265. D-ra **Anny Bally**, de o frumusețe rară, în etate de 22 de ani, întreținea de mai multă vreme relațiuni amoroase cu tânărul **Natan Militeanu**, de 26 de ani, de profesiune funcționar comerț.

Din cauza geloziei, Anny își propuse să se răzbune pe iubitul ei, care o înșela. Azi-dimineață, pe când Militeanu venise la ea, Anny profită de ocazie că erau singuri și, după o discuție violentă, a luat un revolver „Browning”, pe care-l avea într-un sertar, și a descărcat asupra sa două focuri, rănindu-l grav. Nefericitul tânăr căzu într-un lac de sânge. Criminala, crezând că Militeanu a murit, a îndreptat revolverul asupra ei, trăgându-și un glonte în piept. Moartea i-a fost fulgerătoare.

La zgomotul produs de detunătura armei, au alergat

vecinii. Spectacolul era înfiorător: camera plină de sânge, iar corpurile celor doi tineri întinse pe pardoseală. Autoritățile, în frunte cu procurorul d. Berbeciu și inspectorul polițienesc Parizescu, au sosit imediat la fața locului și au dispus transportarea cadavrului nefericitei Anny Bally la morgă, iar pe Natan Militeanu la spital.

Anny a lăsat două scrisori, ceea ce dovedește că era decisă să comită disperatul act încă mai dinainte. O scrisoare era adresată prietenei sale, Anny Schwartz, iar a doua către *cei ce mi sunt dragi și aproape de mine*. În această scrisoare, ea cere iertare și arată cu amănunțime cauzele cari au determinat-o să facă actul disperat. Zguduitorul dramă a produs o profundă impresie în întregul oraș, unde tinerii erau foarte cunoscuți. Anny Bally era singurul sprijin al familiei sale numeroase”. (*Ziarul Dimineața, luni, 10 noiembrie 1924*).

Nuntă pe Dunăre

„Duminică, 22 corent, s-a celebrat pe vaporul de pasageri „Principele Mihai” al Societății S.R.D., cununia religioasă a domnului dr. Hart, din Galați, cu domnișoara Coca Reichmann, fiica d-lui B. Reichmann, directorul Societății Generale de Exportațiune din România, Sucursala din Portul nostru. În sunetul fanfarei și fluieratul sirenelor, îmbrate în acordurile unui puternic jazz-band, asistența s-a distrat admirabil în largul Dunării.

Am remarcat numeroși ofițeri din Marina Militară, precum și pe domnii: D-na și Dl. A. Dracoulis, mare armator, D-na și Dl. Troianos, agent maritim, D-na și Dl. Spiru Hasnaș, președintele Tribunalului, D-na și Dl. Mărgirit, director de Bancă, D-na și Dl. Rosen, director de Bancă, D-na și Dl. Georgescu-Vâlcea, avocat, Dr. Huiță, Dr. Schwartz, D-na și Dl. inginer Weinberg, D-na și Dl. Dr. Grigorovici, D-na și Dl. Pincu Hart, avocat, D-na și Dl. Dimopulo, D-șoarele Rosen, Hart, Schoenfeld, Leibovici și altele cari ne scapă din vedere.

S-a petrecut admirabil până în zorii zilei, când vaporul a acostat la debarcaderul Societății S.R.D., aducând mulțimea de invitați în oraș”.

Mit sau realitate?

CAFEAUA COMBATE ÎMBĂTRÂNIREA

Cafeaua, pe care o savurăm sub diferite arome, vine la pachet cu anumite beneficii pentru sănătate, însă asta nu înseamnă că pasionații pot bea oricât își doresc.

Recent, consumatorii de cafea din întreaga lume au primit o veste bună, după ce oamenii de știință au concluzionat că femeile care beau cafea la vârsta mijlocie au șanse mai mari să îmbătrânească sănătos. Analiza lor, prezentată la reuniunea anuală a Societății Americane pentru Nutriție, a arătat că, pe parcursul a 30 de ani de monitorizare, femeile care consumau aproximativ trei cești mici de cafea cu cofeină pe zi aveau șanse mai mari să fie active fizic și să nu sufere de boli cronice sau probleme cognitive la vârste înaintate.

„Aceste rezultate, deși preliminare, sugerează că obiceiurile mici și constante pot influența sănătatea pe termen lung”, a declarat **Sara Mahdavi**, una dintre autoarele studiului și profesor asociat de științe nutriționale la Universitatea din Toronto. Alte studii au identificat și alte beneficii pentru consumatorii de cafea, de la reducerea riscului de diabet de tip 2 și până la scăderea riscului de deces cauzat de cancer colorectal. Asta înseamnă că noile descoperiri sunt în concordanță cu „vechiul consens” privind beneficiile cafelei asupra sănătății, potrivit lui Bertil Fredholm, care a cercetat modul în care cofeina afectează organismul la Institutul Karolinska, din Suedia. **„Consumată cu moderație, cafeaua are, pentru majoritatea oamenilor, mai multe efecte pozitive decât negative asupra sănătății”,** a declarat **Fredholm** pentru Euronews Health.

Dar cât de solidă este, de fapt, știința din spatele acestor beneficii? Contează tipul de cafea, momentul în care o bei sau chiar persoana care o consumă? Iată ce spun cele mai recente dovezi despre efectele cafelei asupra sănătății și cum îți dai seama când e momentul să lași cana jos.

De unde provin beneficiile cafelei pentru sănătate?

Cafeaua este bogată în compuși cu proprietăți antiinflamatoare, precum acidul clorogenic, care se găsește și în varză kale sau mere. Acești compuși pot îmbunătăți metabolismul și modul în care organismul reglează nivelul de insulină, potrivit World Cancer Research Fund. **„Cafeaua conține ingrediente antioxidante și poate reduce inflamația, stimulând, totodată, circulația sângelui”,** a declarat doctorul **Lu Qi**, directorul Centrului pentru Cercetarea Obezității din cadrul Universității Tulane, din SUA. Este posibil ca o parte dintre efecte să provină și de la cofeină, care neutralizează adenzina, o moleculă din organism ce îi face pe oameni să se simtă obosiți pe parcursul zilei sau după un efort intens.

Însă nu toate băuturile cu cofeină sunt la fel, iar dacă adaugi mult zahăr și lapte în cafea, beneficiile pot fi diminuate. În studiul realizat de Mahdavi, de exemplu, fiecare pahar suplimentar de băutură carbogazoasă era asociat cu o probabilitate cu 20% până la 26% mai mică de îmbătrânire sănătoasă.

Consumul cafelei mai devreme în timpul zilei ar putea

maximiza beneficiile pentru sănătate, potrivit unui studiu publicat anul acesta în European Heart Journal. Persoanele care beau cafea dimineața aveau rate mai mici de mortalitate, inclusiv din cauza problemelor cardiace, comparativ cu cele care beau cafea pe tot parcursul zilei sau deloc, conform unei analize efectuate pe aproape 41.000 de persoane.

Consumul de cafea mai târziu în zi ar putea perturba ritmul circadian - ceasul intern al organismului - care ajută la reglarea metabolismului și a apetitului, sugerează studiul. Totuși, cercetarea are și limite, deoarece factori externi ar putea influența rezultatele. De exemplu, cei care beau cafea dimineața ar putea avea locuri de muncă ce le permit un stil de viață mai sănătos, independent de obiceiurile legate de cofeină.

Există riscuri pentru sănătate?

Și cât înseamnă „prea mult”?

Ani la rând, Organizația Mondială a Sănătății (OMS) a considerat că plăcuta cafea ar putea provoca nemilosul cancer. Totuși, după analizarea a peste 1.000 de studii, instituția a concluzionat în 2016 că nu există suficiente dovezi care să arate că băutura este cancerigenă. În schimb, OMS a avertizat oamenii să evite consumul de cafea foarte fierbinte - sau al altor băuturi foarte fierbinți - deoarece temperaturile ridicate ar putea crește riscul de cancer esofagian.

Asta nu înseamnă însă că iubitorii de cafea ar trebui să exagereze. Cercetătorii nu știu exact unde se opresc beneficiile cafelei sau în ce moment consumul sănătos devine excesiv. Se recomandă un consum „moderat”, de două până la trei cești pe zi. Contează și tipul de cafea pe care o savurezi. Cafeaua nefiltrată, precum cafeaua fiartă suedeză sau espresso, conține diterpene, substanțe care cresc colesterolul. În schimb, cafeaua filtrată nu conține astfel de compuși, potrivit Institutului Karolinska.

Este cafeaua bună pentru toată lumea? Pe scurt, nu. Se spune că persoanele cu hipertensiune arterială sau probleme de somn ar trebui să își reevalueze consumul de cofeină, deoarece dependența de cafea poate afecta negativ anumite sisteme, precum cel cardiovascular, dar și somnul. Medicii le recomandă și femeilor însărcinate să limiteze consumul de cafea cu cofeină, pentru a reduce riscul de avort spontan și complicații în dezvoltarea fătului. Într-un alt studiu, Mahdavi a constatat că și genetica joacă un rol în modul în care cafeaua afectează sănătatea oamenilor, ceea ce înseamnă că persoanele cu toleranță mai scăzută la cofeină ar trebui să evite consumul excesiv.

În concluzie, majoritatea oamenilor își pot savura cafeaua de dimineață, știind că este sigură - parte sănătoasă a rutinei zilnice. Totuși, dacă cineva nu bea deja cafea, dovezile actuale nu sugerează că ar trebui să înceapă acest obicei doar din motive de sănătate. Și deși cafeaua oferă anumite beneficii, acestea nu se compară cu avantajele unei alimentații echilibrate și ale exercițiilor fizice regulate. **„Beneficiile cafelei sunt relativ modeste comparativ cu impactul unui stil de viață sănătos per ansamblu”,** a subliniat Mahdavi. (sursa: Internet)

Cât de piață-i Piața Mare?

Lică BARBU

Brăila, ca oricare alt oraș din lume, are și el piețele lui, dintre care una sigur este o Piață Mare. I se mai spune și Piața Halelor. Dar nu asta contează. Ba, contează! Căci nu orice Piață Mare din alte orașe de pe planetă are hale mari ca la Brăila. Uite, de exemplu, Piața Drogurilor nu are hale. Poate doar hahalere!

Fiind un client constant al acestei piețe, mă pregătesc într-o zi de martie decembristă (vremea se juca cu închipuirile noastre de pregătiri pentru Crăciun!), atât sufletește, cât și financiar, să-mi fac rondul cotidian de cetățean căruia i-au intrat în reflex aceleași obiceiuri zilnice: sacoșa-lista-piața. Lista memorabilă de cumpărături - adică o știu din memorie, cum știu data nașterii, prima zi de școală, prima iubire - o refac pe drum, desfășurând-o imaginar și socotind echilibrul dintre totalul costurilor mărfurilor și totalul meu din buzunar.

Probalitatea de a pune un egal e nulă. Din bun-simț și ambiție cetățenească, nu pun. Din această cauză contabilizează și cu ochi de pieton corect la semafor, mă împiedic ca un nărod de o delăsare a asfaltului. De fapt, normal, i se spune Groapă Pentru Nărozii, dar eu am plecat să fac piața, nu să critic nărozii și/sau edilii orașului. Poticneală benefică, așa spune, pentru că mi s-a aprins semaforul din cap și am primit undă verde pentru o idee simplă

de răsturnat monotonia zilnică.

Două puncte: astăzi, în fața vânzătorilor, nu o să mai fiu același client protocolar, plictisitor, sufocant, insistent, sâsâitor, rutinat. O să fiu altfel de cum pregătesc ei „placa” să mi se adreseze. Sclipirea ideii libertine care mi-a venit are o întrebare de fond citadin: Cum nene? Nu pot să vă satisfac curiozitatea și nu am cum să-mi derulez în minte un scenariu deoarece în fața mea a apărut PIAȚA: hâdă, colorată, calmă, zgomotoasă, curată, pătată, scumpă, gratuită - o oală mare plină de contraste. Cred că d-asta i se spune Piața Mare. Cu sacoșa-n dinți și inima-n mână, adică invers - dar aici curajul contează - procedez și eu, metodic, ca piața venită la om, adică invers, dar aici curajul nu mai contează.

Voi cumpăra curaj... ăăă... asta... cartofi, apoi într-o pungă, separat, pâinea, apoi... Și iau prețurile la vizionat. Ia, uite! Ieri era mai scumpă salata. Cât o fi ceapa verde? N-are preț. Din comoditate, nici nu întreb. O să strige sigur prețul. Na, c-am ajuns la cartofi! Băi, ce de prețuri au ăștia! La unii din carton format A5, la alții din carton reformat. Unii au și prețuri ecologice, adică e „sculptat” direct pe cartof. Criză de carton, cred. Prețuri și prețuri, cu felurite texte: „Cartofi roze” (or fi din trandafiri), „Cartofi Covasna” (or fi de fabrică), „Cartofi di Suciava” (or fi românești). Mă opresc aici. Cu aerul omului de știință în cultura brazdelor de

cartofi aclimatizați la Brăila, întreb:

- Cartofi de Chichimonia, n-ai?

Mustăciosul din spatele movilelor de cartofi își caută prin memorie toate soiurile de cartofi pe care le știe. Țsta sigur îi lipsea.

- N-am, bre!, îmi întărește el bănuiala.

Aiștia-s mai buni di care zâci 'mata.

Și-mi taie, transversal, un cartof ca probă de necontestat.

- Taie-l longitudinal, nu transversal!, cer o probă și mai de necontestat. Vrei să mă păcălești?

Mustată mă cântărește din ochi și din obișnuință. „Ce-o vrea omu' aista, nene? O fi vreun control sau vreun tâmpit care șuguește?”, îl dă de gol mimica feței.

- Hai, pune-mi două kile!, cer, în sfârșit.

Răsuflă vesel și umple tasul.

- Alo! Ce faci? Două kile și-am cerut!

- Lasă așa! Să mai hii pi la mine!

Băiat de treabă. Cred că m-a confundat.

La pâine, codiță. Semn că e caldă. Citesc pe gemulețul de la intrare un text „normal” redactat pe calculator: „Pâine pe vatră”.

- Pâine pe românește cu aromă de grâu, aveți?

Vânzătoarea pricepe aluzia și-mi face jocul.

- Nu, n-avem! Asta e turcească și ăștia nu știe bine românește. Grâu avem doar la pachet în Turcia, spuse ea zâmbind, aruncându-mi în sacoșă două pâini zdravene și bine rumenite. Măi, să fie! Să fie, zic! Metoda mea e avantajoasă. Dacă ține, ține! Bașca, distracția!

La brânzeturi, nici nu am intrat bine printre brânzari, că zeci de cuțite cu cubulețe de brânză-n vârful s-au îndreptat spre gura mea. Improvizez pe loc rolul unui client burduf de cunoștințe lacto-brânzărești. Mă las puțin rugat, implorat, invitat, de-mi venea chiar să plâng de emoție. Figuri! Reținut, totuși, în gesturi, gust câteva „cuțite”. Cu toate că îmi trec pe limbă felurite gusturi din lume, pentru mine toată brânza e la fel: albă!

Mmmm!!... E sărată!!... Mmmm!!... E prea moale!!... Mmmm!!... E prea slabă!!... Mmmm!!... Jocul ăsta are până la urmă un final, drept pentru care aplic aceeași tactică punând întrebări ciudate și ies de la brânzeturi țopăind cu sacoșa plină de telemea grasă, bine scursă și ieftină.

La un magazin cu preparate din carne am cerut salam de toamnă cu eticheta din vară și mi s-a adus un salam de undeva din spate. Adică, în dezordinea sosirii. Nici nu mi l-a cântărit. La experiența lor, nici nu era nevoie.

Am cerut, așa, în glumă, înghețată

Popas la Plevna, Bulgaria

expirată, la un butic. Tinerica vânzătoare a dispărut două secunde și m-a servit șefa personal. Li s-a părut ciudat să cer înghețată într-o zi de martie decembristă. Chiar așa! Ce-mi veni să cer înghețată? Păi, dacă asta-i scenariul, ce să fac? Oricum, o va mânca nevastă-mea, că doar ea a cerut.

La sectorul „producători” de fructe, cultivatorii-tarabagii mai să mă dărâme cu prețurile lor. Să le descriu? Le știți foarte bine. Ceea ce nu știți e CUM să cereți să vă servească. Întrebați-mă pe mine, care am cumpărat ceea ce era mai bun de la ei, cerându-le pe limba lor: „Banane f. f. dulci și fără sămburi”, sau „Lămâi de seamă”, sau „Roșii românești de seară” și așa mai departe. Mai departe, vin și precizez:

- Stimați cumpărători! Nu fiți numai consumatori! Fiți și spirituali! Nu veți regreta! Doar puțină imaginație vă trebuie, căci subiecte... câte vrei într-o piață. Mai ales dacă e și mare. Ei!? Hai, măi, brăilenilor! Mai cu viață, mai cuviață!

Culese de pe... redute

În urmă cu ceva ani buni, pe când Brăila noastră era înfrățită cu Plevna bulgărească (o mai fi?), am fost invitatul confracților din redacția de acolo, timp de câteva zile. Din agenda obiectivelor vizitate nu putea lipsi muzeul de istorie. Pe peretele unei săli mi-a atras atenția o pictură imensă ce reprezenta o scenă din Războiul de Independență de la 1877. În josul tabloului, o explicație: „Războiul rusoturc. Osman-Pașa predă sabia generalului rus Ganețki”.

Mai citisem și eu despre cum stăteau lucrurile cu adevărat și mi-am putut permite să-l abordez pe muzeograf: „De ce încercați să denaturați adevărul? Conform documentelor istorice, Osman-Pașa a oferit sabia sa colonelului român Mihail Cristodulo Cerchez, care, însă, a refuzat s-o primească, neavând autorizarea domnitorului. În aceste condiții, sabia a fost preluată de generalul rus Ganețki”.

Interlocutorul meu, foarte bun cunoscător al evenimentelor, cu voce scăzută, mi se destăinuie: „Știm, asta o spun și documentele vremii, de la Constantinopol, dar ia privește cine-i autorul acestui tablou!”

...Un pictor... rus de care n-auzisem până atunci...

Dorobantii - în permisie?

La Complexul muzeal dedicat Războiului de Independență, printre redute, tranșee, șanțuri, prin foc și șpângi, n-am văzut

picior de oștean român. Peste tot, puzderie de soldați ruși. Ici-colo, câte un luptător turc imortalizat într-o postură vai de mama lui! Parcă ghicindu-mi gândurile, ghidul mi se destăinuie ironic: „M-am interesat. În acea perioadă, bravii ostași români erau în... permisie”.

...La război, ca la război...

Doi brazii

Întâmplarea aceasta am consemnat-o în periplul la un memorial românesc. În fapt, o capelă ce includea un perete din marmură pe care erau gravate sute de nume de eroi români căzuți pe câmpurile de bătaie. Mi-au atras atenția, în părculețul împrejmuit, doi brazii. La rădăcinile fiecăruia, câte o tăbliță. Pe una stătea scris: arbore plantat de tov. Nicolae Ceaușescu, august 1967. Pe cealaltă: arbore plantat de tov. Ion Gh. Maurer, august 1967. Eeeeei, și-acuma începe povestea: fraților, bradul lui Maurer era mult mai înalt și mai fălos decât al lui nea Nicu!

O clipă numai, mi-a trecut prin minte să schimb plăcuțele între ele...

Consemnări de Vergil MATEI

„Perluța” de la Cenuclu

Miruna Gabriela Matei - „Perluța”, cum a fost botezată odată cu primirea ei în rândul membrilor cenuclului nostru, încă de la vârsta de 5 ani - este acum elevă în clasa a VII-a la Școala Gimnazială „Ecaterina Teodoroiu” Brăila. Cu un talent înnăscut, Perluța încearcă să-și facă din toate tonurile de culoare din pictura și liniile din grafica-i excepționale un repertoriu de simboluri, având grijă să pună privitorul spre intuirea unui adevărat spectacol. Pictura, pentru ea, e ca un joc, unul foarte important, desigur, în care spune povești, întâmplări trăite, auzite sau văzute.

Dacă privim cu ochii atenți la lucrările ei (cea alăturată) vedem lumea pictată de ea într-o altă formă de dialog, spațiu și timp. Cu siguranță, în timpul apropiat, Perluța va aprofunda cele necesare pentru talentul ei, se va construi pe sine. Succes! B.U. NICU

JUBILEUL

de aur al unei generații

Impresii personale de Liliana TOMA

Cea mai frumoasă, cea mai deșteaptă, cea mai sexy - într-un cuvânt, cea mai cea! - promoție a Liceului Teoretic "Nicolae Iorga" (acum Colegiu Național) a sărbătorit Jubileul de Aur.

Am fost profund recunoscători pentru că suntem (aproximativ) sănătoși și în deplinătatea facultăților mintale.

Am evocat locuri, ani care ne-au marcat și ne-au fost lecții de viață. Ne-au asediat emoțiile - la mine a fost cu artilerie grea, catapulte, berbeci - ne-au pus la grea încercare amintirile, dar ne-au salvat cuvintele patronului spiritual al liceului, istoricul, enciclopedistul și omul politic N. Iorga, cel care ne-a amintit că "Viața nu înseamnă a trăi, ci a ști pentru ce trăiești!"

Atât ne-a trebuit! Ne-am repliat imediat, că doar o dată în viață trăim Jubileul de Aur!

Orice urare e bună, dar cea mai cinstită este: să avem ani frumoși, senini și sănătoși!

Și, cum orice afirmație trebuie să aibă și o dovadă, iată doar câteva.

Nu loviți în Eminescu !

Nicolae MATEI

Nu loviți în Eminescu, nu loviți în al meu neam,
C-am ajuns sărac pe lume și numai pe el îl am!

Nu loviți în Eminescu și nu-l mai spurcați în glas,
Dintr-o țară prădută, doar el singur mi-a rămas!

Nu loviți în Eminescu, unii vor să-i pună piedici,
Nu vor reuși vreodată, Liiceanu, Patapievici!

Nu loviți în Eminescu, blestemați în veci veți fi,
Că-n el licăre speranța până-n cea din urmă zi!

Nu loviți în Eminescu, încercați să fiți mai buni,
De nu vă țineți cuvântul - jos la casa de nebuni!

EROUL

Viorica NOVAC

Iată, mamă, tată, ordinul este pentru noi,
Acum o să plecăm la război.
Ce grijă pe părinți și ce fiori,
Când se gândeau că-i greu războiul; n-ai timp să simți că mori.

Le-am spus: să aveți grijă de surori.
Căci voi nu aveți încă nurori.
Noi, ca frați, ne avem unul pe altul,
Dar nu știm unde ne este frontul.

Am plecat, granița am părăsit,
Pe frontul de vest am poposit.
Dar frate cu frate nu ne-am mai văzut,
Eram mai mic, m-am speriat, așa ceva nu am crezut.

În șiruri strânse nimic nu mai vedeam,
Doar zgomotul obuzelor îl auzeam,
Curgea și mult și iute focul,
Iar noi nu mai știam care ne este locul.

Sânge șuroia mereu,
Un obuz a detonat și a lovit piciorul meu.
Pesemne, o schijă, un plumb din înalta ploaie
Avea să mă lovească, coloana să-mi îndoiaie.

Am căzut, visând cu ochii închiși la al meu sat,
Acolo, părinții și surorile eu le-am lăsat
În agonie, căutam casca care nu mai era,
Acolo, departe, în munții Tatra, am căzut și eu alături de ea.

Ieri, la voi, a mirosit a tămâie,
Pe noi oare cine ne mai tămâie?
Trupurile ne-au rămas în altă țară,
Fiindcă adevăraților eroi acolo le-a fost dat să moară.

Eroii au apărat țara și glia
Ca cei ce rămân să trăiască bine în România,
Și pe câmpul de luptă, în altă țară, au căzut
Cu dorul fierbinte de al nostru pământ.

Pesemne că ar fi vrut să spună: să v-amintiți de noi,
Cei ce am căzut la datorie ca niște eroi.
Din când în când, să spuneți câte o rugăciune,
Căci de aici, de sus, vă binecuvântăm, să vă fie bine.

(Inspirată din povestirile tatălui meu, veteran de război)

SĂRBĂTORIND

zece ani de la înființarea Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței” Brăila

Beneficiind de sprijinul Consiliului Director al C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila, membrii Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței” au putut realiza, în ziua de 18 iunie, două activități consacrate aniversării a zece ani de la înființarea acestui important pol de cultură brăileană. Astfel, dimineața, a avut loc o plimbare cu vaporul pe Dunăre, care a durat două ore, timp în care participanții au făcut, spre aducere aminte, filmulețe și fotografii în diverse ipostaze, cât și cu întregul grup, așa cum se poate vedea alăturat. Apoi, seara, s-au reunit cu toții la restaurantul Continental unde, de asemenea, s-au fotografiat și au cântat într-o atmosferă sărbătorească, de voie bună, așa cum este specific unui cenaclu cu oameni de cultură. Au fost două plăcute reuniuni, despre care, sigur, toți cei prezenți își vor reaminti cu foarte mare plăcere.

M. GHINEA

Pentru
albumul
de amintiri

Emisiune de plicuri filatelice consacrate evenimentului

De la stânga la dreapta - **în prim plan:** Tudorița Tarnița, Mihai Vintilă, Ionel Ivan, Ion Bălan, Ilie Dudulea, Rodica Boșneagu, Angela Burtea, Stela Șerbu Răducan - **în plan secund:** Virgil Andronescu, Vergil Matei, Alexandru Costin Tudor, Petru Stroe, Alexandru Ene, Ionel Negruț, Aurel Hirjoghe, Ghinea Mitrea, Vasile Mandric, Marian Burtea.

Poezie, proză, critică literară, epigramă, pictură, sculptură, muzică, invitații, târguri de carte, lansări de carte, schimburi culturale, seniori, nepoți, elevi, studenți, bibliotecă, mii de cărți donate, clubul seniorilor - șah, table, rebus, sudoku, semifinale la concursuri naționale de șah, întreceri sportive, numismatică, filatelie, carte rară, medalistică, voluntariat la căminele de bătrâni, zeci de premii la festivaluri de carte. 52 de numere de Revistă „Casa Speranței”. Zeci de colaboratori. Toate acestea cu sprijinul membrilor Consiliului Director al asociației, cărora le mulțumim. Un gând bun tuturor seniorilor brăileni, la împlinirea a 10 ani de la înființarea Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței”!

La împlinirea unui deceniu de la înființarea Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței” Brăila - prin decizie a Consiliului

Director al Asociației Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan” -, colegul nostru de cenaclu, colecționarul **Nelu Ivan** (președinte al Asociației Filatelice „Dunărea” Brăila) a avut o inițiativă laudabilă, făcută să dureze: emiterea unor plicuri filatelice aniversare. În imaginile reproduse pe aceste plicuri tipărite în ediție limitată - într-o ținută grafică de invidiat - îi puteți vedea pe membrii fondatori ai cenacului nostru (*foto sus*), conducerea As. CARP „Ana Aslan” Brăila, membrii actuali ai cenacului, precum și impunătorul Palat al Pensionarilor, de pe Strada Nicolae Bălcescu 10. Fotografiile sunt realizate de Nicu Iorga, Florin Boșneagu și Marian Gheorghe. Îi mulțumim colecționarului Nelu Ivan pentru inițiativa pusă în practică, desigur, cu sprijinul conducerii As. CARP „Ana Aslan” Brăila.

N. MATEI, M. GHEORGHE

10 ANI DE LA ÎNFIINȚAREA CENACLULUI LITERAR-ARTISTIC „CASA SPERANȚEI”

MEMBRI FONDATORI

GHINEA MITREA
- Jurnalist, scriitor, publicist -

LILIANA TOMA
- Scriitor -

VIRGIL MATEI
- Jurnalist, scriitor -

Dacă n-ați văzut încă

SUPLIMENTUL ANIVERSAR

Recenzie de Laura GHEORGHE

„Casa Speranței” este o revistă de cultură, literatură și artă, trimestrială, editată de Asociația Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor „Ana Aslan”, Brăila. Redacția și-a propus ca, în acest număr, să sărbătorească zece ani de la înființarea Cenaclului Literar-Artistic „Casa Speranței” prin enumerarea întâlnirilor și activităților memorabile efectuate de acesta de-a lungul anilor.

Revista prezintă, mai întâi, Actul Constitutiv aprobat și semnat de membrii Cenaclului și de membrii Consiliului Director al As. C.A.R.P. „Ana Aslan” Brăila. Scriitorii care apar în acest număr al revistei sunt: Vergil Matei, Virgil Andronescu, Jenică Chiriac, Aurel Hârjoghe, Lucia Pătrașcu, Paula Gurău, Zeno Halupa, Președintele Reprezentanței Galați Tecuci - Filiala U.S.R. Iași - Dionisie Duma, scriitor, membru U.S.R., Sibiana Mirela Antoche, Lică Barbu, Nicoleta Orghidan, Rodica Gorgovan, Virginia Stanciu, Stela Șerbu Răducan, Angela Burtea, Vasile Mandric, Ionel Craioveanu, Florin Bogdan Boitan, Ionel Negruț, Ionel Jecu, Tincuța Gherghiceanu, Constanța Abălașei-Donosă și Angelica Moscu-Deacu.

În acest număr al revistei, redacția aduce un omagiu membrilor cenaclului și colaboratorilor revistei care se află printre îngeri - Ion Bălan, Valentina Balaban, Elisabeta Dobre, Paula Gurău, Valeria Ursan și Nicu Matei-Cireșu - și ne face cunoștință cu personaje ale vieții culturale brăilene, gălățene și din țară, precum: prof. Aurel Furtună, scriitorul Vasile Mandric, epigramistul Ionel Negruț (pp. 3-4), Doina Popescu, Lucia Pătrașcu, Vergil Matei și Mihai Vintilă (p. 3), autorul col. (rz.) Florin Burtea și Lică Barbu (p. 4), Violeta Craiu (p. 4), Ruxandra Ciupercă - RUXY și artistul plastic Dumitru-Ștefănescu - ȘTEF (pp. 5 - 6), Tincuța Gherghiceanu (pp. 6, 20), scriitorul și sculptorul Lazăr Bobi (pp. 5, 20), colecționarul și filateristul Nelu Ivan (p. 7), colecționarul George Chițoi și inginerul Nicușor Popoacă (p. 7), pictorul Gelu Stan Iordache (p. 9), poetul bucovinean Ion Băcu (p. 11), scriitoarea Armanda Filipine (p. 12), prof. univ. Tatiana Șevciuk (p. 14), scriitorul Adrian Matei (p. 15), poetul, scriitorul și gazetarul Virgil Andronescu (pp. 16, 18), profesoara și scriitoarea Liliana Toma (pp. 16 - 17), scriitorul Gheorghică Țarălungă (p. 17), domnul judecător Valeriu Ioan Găgiulescu (p. 17), gazetarul și scriitorul Ghinea Mitrea (p. 17), actorul Dan Moldoveanu (p. 18), prof. Jenică Chiriac (p. 18), prof. Ioan Munteanu (p. 19), pictorul în devenire Miruna Gabriela Matei (p. 21), elevii Teodor și Denisa Mânzu (p. 21) și „maestrii imaginilor”: Nicu Iorga, Costică Antoche, Virgil Andronescu și Florin Laurențiu Boșneagu (p. 23).

Cititorii vor afla despre activitățile cultural - artistice din cadrul cenaclului: lansări de carte, recitaluri, expoziții de pictură, grafică și caricatură, ședințe literare etc. Vor învăța, de asemenea, să accepte viața cu părțile ei bune și rele; unii oameni speciali rămân vii în sufletul lor, cultura și arta în orice formă a ei sunt hrană pentru suflet și minte, iar în spatele acestor activități este multă muncă.

Recomand această revistă sufletelor sensibile, în căutare de frumos, și cititorilor care sunt dornici să-și mărească bagajul de cunoștințe. Le doresc tuturor membrilor cenaclului și redactorilor revistei un călduros „La mulți ani!”, multă sănătate, bucurii, realizări și spor!

ZECE ANI DE FILARMONICĂ LA BRĂILA

Având legături istorice, de necontestat, cu Societatea Filarmonică „Lyra”, coordonată de George Cavadia (compozitor, interpret de lieduri și romanețe) în anii de glorie ai Brăilei, actuala Filarmonică a municipiului a sărbătorit zece ani de la înființare.

Pentru a marca împlinirea unui deceniu de activitate, pe 28 mai 2026, a avut loc, la Casa Tineretului, Concertul extraordinar la care au evoluat Orchestra de Cameră „George Cavadia” Brăila, în colaborare cu Orchestra Teatrului Național de Operă și Operetă „Nae Leonard” din Galați. În acea seară magică de sfârșit de mai, sub bagheta dirijorilor Petrea Gogu și Aurel Bălae, au urcat pe scena Casei Tineretului personalități brăilene remarcabile, precum pianistul Alexandru Burcă, clarinetistul Aurelian Băcan, violonistul Teodor Buescu - o revelație a muzicii culte din România -, soprana Miruna Iancu, mezzosoprana Florentina Soare, tenorul Aurel Bălae și baritonul Cătălin Petrescu. Toți aceștia au fost răsplățiți cu îndelungi aplauze.

Programul concertului aniversar a reunit pagini muzicale semnate de mari maestri ai genului, precum Eduard Caudella, Piotr Ilici Ceaikovski, Giuseppe Verdi sau Eugen Doga.

Prezența Baletului Operei Naționale Române din Iași a desăvârșit această sinestezie a artelor, într-o seară ghidată, cu eleganță, de prof. Marilena Niculescu și prof. Alexandra Gurgu, amfitrionii evenimentului cultural. (M.G.)

Vara

Nicolae MATEI

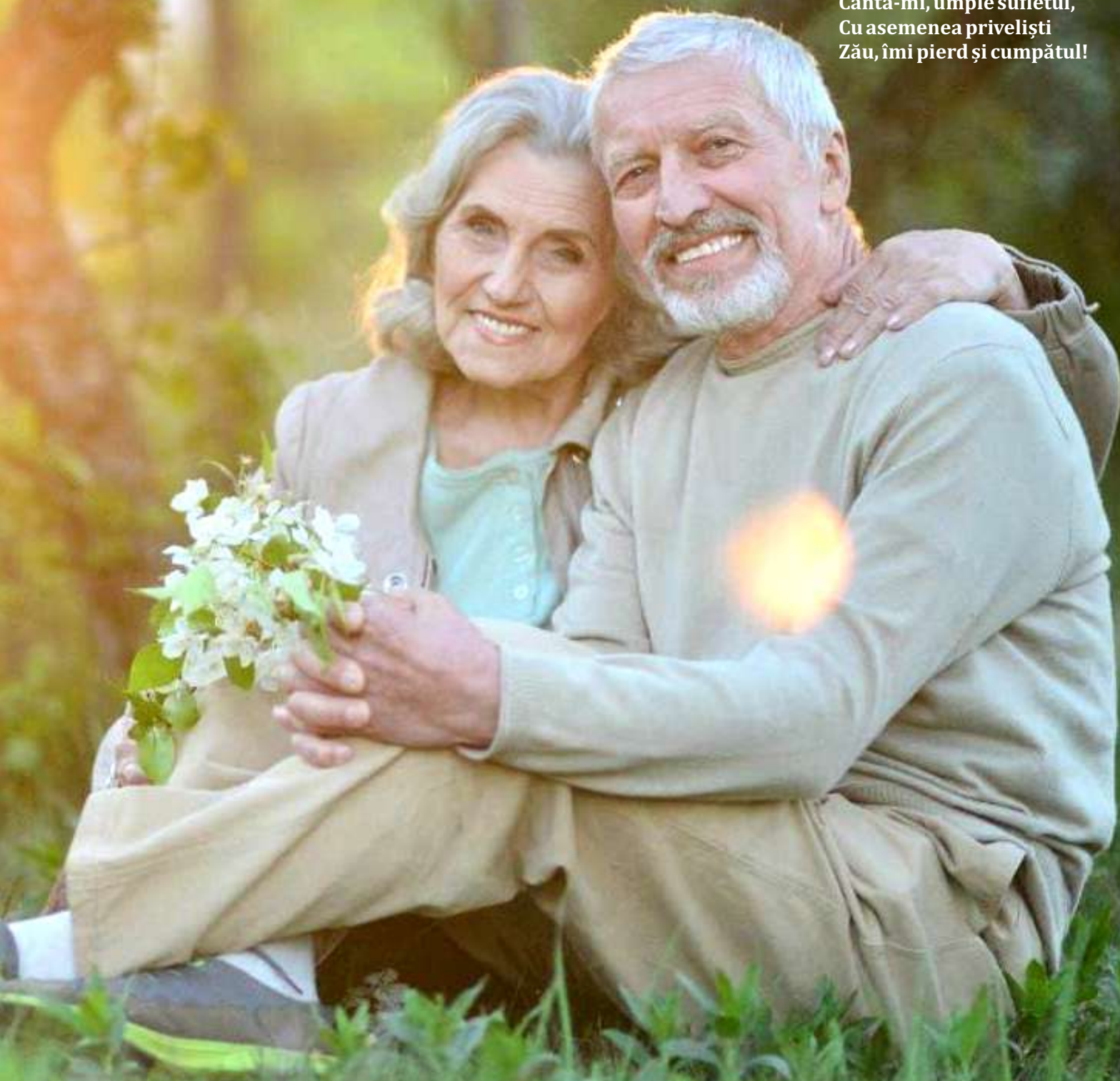
Soarele în vâlvătaie
Dogorind pe boltă trece
Uscând urmele de ploaie,
Încălzind pământul rece

Înspicat lanul de grâu
Bucuria și-o revarsă,
Jos, la margine de râu
Plânge-o salcie pletoasă.

Râu-nvolburată apă
Spumegă în al său val,
Lăstunii cumiți își sapă
Cuiburi trainice în mal.

Ciocârlia, pe răzoare
După datina străveche
Se tot roagă către soare
Să-i găsească o pereche.

Cucul fără de opreliști
Cântă-mi, umple sufletul,
Cu asemenea priveliști
Zău, îmi pierd și cumpătul!

File din calendarul creștin ortodox pe anul 2026

IULIE (31 zile)
ziua 14 ore, noaptea 10 ore

1 M †) Sf. Ier. Leontie de la Rădăuți; Sf. Mc. Doctori fără de arginți, Cosma și Damian, cei din Roma (Post)

2 J Așezarea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în biserica Vlaherne; †) Sf. Voievod Ștefan cel Mare; Sf. Ier. Iuvenalie, patr. Ierusalimului; Sf. Ier. Ioan Maximovici

3 V Sf. Mc. Iachint; Sf. Ier. Anatolie, patr. Constantinopolului (Post)

4 S †) Sf. Olimpia de la Farcașa.; Sf. Ier. Andrei, arhiep. Cretei; Sf. Cuv. Marta

5 D † Sf. Cuv. Atanasie Atonitul; Sf. Cuv. Lampadie. Duminica a V-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei); Ap. Romani X, 1-10; Ev. Matei VIII, 28-34; IX, 1; glas 4, voscr. 5

6 L †) Sf. Cuv. Dometie cel Milostiv de la Râmeș și mama sa, Sf. Cuv. Filotimia; Sf. Cuv. Sisoe cel Mare; Sf. Mc. Lucia din Roma; Sf. Mc. Marius, soția sa, Marta, și fiii lor, Audifaciu și Avacum

7 M †) Sf. M. Mc. Chiriachi; Sf. Cuv. Toma din Maleon; Sf. Mc. Evanghel

8 M Sf. M. Mc. Procopie și mama sa, Teodosia; †) Sf. Mc. Epictet preotul și Astion monahul (Post)

9 J †) Cinstirea Ic. Maicii Domnului „Îndrumătoarea” de la M. Neamț; Sf. Sfințiți Mc. Pangrație, ep. Tavoromeniei

10 V Sf. 45 de Mc. din Nicopolea Armeniei (Post)

11 S Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Olga, cea întocmai cu Ap. și luminătoarea Rusiei

12 D †) Cinstirea Ic. Maicii Domnului „Prodromița” de la Muntele Athos; Sf. Mc. Proclu și Ilarie; Cuv. Mihai Maleinul; Sf. Veronica; Sf. Cuv. Paisie Aghioritul. Duminica a VI-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum); Ap. Romani XII, 6-14; Ev. Matei IX, 1-8; glas 5, voscr. 6

13 L †) Aducerea moaștelor Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou la București; Soborul Sf. Arh. Gavriil; Sf. Cuv. Ștefan Savaitul; Sf. Mc. Maria din Persia; Sf. Cuv. Sara

14 M Sf. Ap. Achila; Sf. Mc. Iust și Iraclie; Sf. Cuv. Nicodim Aghioritul

15 M Sf. Mc. Chiric și Iulita; Sf. Vladimir, luminătorul Rusiei (Post)

16 J Sf. Sfințiți Mc. Atinoghen cu cei 10 ucenici ai săi; Sf. Mc. Iulia

17 V Sf. M. Mc. Marina; Sf. Ier. Eufrație, ep. Ionopolei (Dezlegare la ulei și vin)

18 S †) Sf. Mc. Emilian de la Durostorum (Ostrov); Sf. Cuv. Pamvo

19 D Sf. Cuv. Macrina, sora Sf. Vasile cel Mare; Sf. Cuv. Die; Aflarea moaștelor Sf. Cuv. Serafim de Sarov. Duminica a VII-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic; Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum; Rugăciunea lui Iisus); Ap. Romani XV, 1-7; Ev. Matei IX, 27-35; Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 7

20 L †) Sf. Slăvitul Prooroc Ilie Tesviteanul

21 M Sf. Cuv. Simeon și Ioan Pustnicul; Sf. Prooroc Iezechiel; †) Sf. Cuv. Rafail și Partenie, de la Agapia Veche

22 M †) Sf. Pr. Mărt. Ilie Lăcătușu; Sf. Mironosiță, întocmai cu Ap., Maria Magdalena; Sf. Cuv. Mc. Marcela (Post)

23 J Aducerea Moaștelor Sf. Sfințiți Mc. Foca; Sf. Mc. Apolinarie, Vitalie și Valeria

24 V Sf. M. Mc. Hristina; Sf. Mc. Ermoghen (Post)

25 S Adormirea Sf. Ana, mama Preasfintei Născătoare de Dumnezeu; Sf. Părinți de la Sinodul al V-lea Ecumenic; Sf. Cuv. Eupraxia și Olimpiada

26 D Sf. Sfințiți Mc. Ermolae; Sf. Mc. Cuv. Paraschevi din Roma; †) Sf. Cuv. Ioanichie cel Nou de la Muscel (Argeș). Duminica a VIII-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor); Ap. I Corinteni I, 10-17; Ev. Matei XIV, 14-22; glas 7, voscr. 8

27 L †) Sf. M. Mc. și Tămăduitor Pantelimon

28 M Sf. Ap. și Diac. Prohor, Nicanor, Timon și Parmena; Sf. Cuv. Pavel de la Xiropotamu

29 M Sf. Mc. Calinic, Veniamin și Mamant; Sf. Mc. Teodota cu fiii săi (Post)

30 J Sf. Ap. Sila, Silvan, Crescent, Epenet și Andronic; Sf. Mc. Valentin, ep. Umbriei (Lăsatul secului pentru Postul Adormirii Maicii Domnului)

31 V Înainte-prăznuirea scoaterii Sf. Cruci; Sf. și Dreptul Evdochim; Sf. și Dreptul Iosif din Arimatea (Începutul Postului Adormirii Maicii Domnului) (Post)

AUGUST (31 zile)
ziua 13 ore, noaptea 11 ore

1 S Scoaterea Sf. Cruci; Sf. 7 frați Mc. Macabei (Dezlegare la ulei și vin)

2 D Aducerea moaștelor Sf. Întâi Mc. și Arhid. Ștefan; Dreptul Gamaliel; Bincredinciosul Împ. Iustinian cel Mare (Dezlegare la ulei și vin). Duminica a IX-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la primele șase Sinode Ecumenice; Umblarea pe mare - potolirea furtunii; Rugăciunea lui Iisus); Ap. I Corinteni III, 9-17; Ev. Matei XIV, 22-34; glas 8, voscr. 9

3 L †) Sf. Cuv. Mărt. Iraclie din Basarabia; Sf. Cuv. Isaachie, Dalmat și Faust; Sf. Mironosiță Salomeea; Sf. Cuv. Teodora din Tesalonic (Post)

4 M Sf. 7 tineri din Efes; Sf. Mc. Tatuil (Post)

5 M Înainte-prăznuirea Schimbării la Față a Domnului; †) Sf. Cuv. Ioan Iacob de la Neamț; Sf. Mc. Evsnieg; Sf. Nona, mama Sf. Ier. Grigorie Teologul; Sf. Ier. Fabian, ep. Romei (Post)

6 J (†) Schimbarea la Față a Domnului (Pobreenia) (Dezlegare la pește)

7 V †) Sf. Cuv. Teodora de la Sihla; †) Sf. Cuv. Pafnutie - Pârveu Zugravul; Sf. Cuv. Mc. Dometie Persul; Sf. Sfințiți Mc. Narcis, arhiep. Ierusalimului; Sf. Cuv. Nicanor (Post)

8 S †) Sf. Pr. Mc. Alexandru din Basarabia; Sf. Ier. Emilian Mărt., ep. Cizicului și Miron, ep. Cretei (Dezlegare la ulei și vin)

9 D Sf. Ap. Matia; Sf. 10 Mc. Mărt. pentru icoana lui Hristos (Dezlegare la ulei și vin). Duminica a X-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului); Ap. I Corinteni IV, 9-16; Ev. Matei XVII, 14-23; glas 1, voscr. 10

10 L Sf. Mc. Laurențiu, arhid.; Sf. Sfințiți Mc. Xist, ep. Romei; Sf. Mc. Ipolit (Post)

11 M †) Sf. Ier. Nifon, patr. Constantinopolului; Sf. M. Mc. Evplu, arhid. (Post)

12 M Sf. Mc. Fotie și Anichit (Post)

13 J Odovania praznicului Schimbării la Față a Domnului; Mutarea moaștelor Sf. Cuv. Maxim Mărt.; Sf. Cuv. Dorotei și Doșitei (Post)

14 V Înainte-prăznuirea Adormirii Maicii Domnului; Sf. Prooroc Miheia (Prohodul M.D.) (Post)

15 S (†) Adormirea Maicii Domnului

16 D Aducerea Sf. Mahrame a Domnului din Edesa la Constantinopol; †) Sf. Martiri Brâncoveni: Constantin Voievod cu cei patru fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu și Matei, și sfetnicul Ianache; Sf. Doamnă Maria Brâncovenu; †) Sf. Cuv. Iosif de la Văratec; Sf. Mc. Diomid. Duminica a XI-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv); Ap. I Corinteni IX, 2-12; Ev. Matei XVIII, 23-35; glas 2, voscr. 11

17 L †) Sf. Gheorghe Pelerinul; †) Sf. Cuv. Nazaria, Olimpiada, Elisabeta (Safta) Brâncoveanu, de la Văratec; Sf. Mc. Miron pr. Straton și Ciprian

18 M Sf. Mc. Flor și Lavru

19 M Sf. Mc. Andrei Stratilat, Timotei, Agapie și Tecla (Post)

20 J Sf. Prooroc Samuel; Sf. Mc. Sever, Eliodor și Teoharie

21 V Sf. Ap. Tadeu; Sf. Mc. Vasa, cu fiii ei; †) Sf. Mc. Donat diac., Romul pr., Silvan diac. și Venust (Post)

22 S Sf. Mc. Agatonici și cei întruna cu ei

23 D Odovania praznicului Adormirii Maicii Domnului; †) Sf. Mc. Lup; Sf. Sfințiți Mc. Irineu, ep. de Lugdunum (Lyon). Duminica a XII-a după Rusalii (Tânărul bogat); Ap. I Corinteni XV, 1-11; Ev. Matei XIX, 16-26; glas 3, voscr. 1

24 L Sf. Sfințiți Mc. Eutihie; Sf. Mc. Tation

25 M Aducerea moaștelor Sf. Ap. Bartolomeu; Sf. Ap. Tit

26 M Sf. Mc. Adrian și Natalia, soția sa (Post)

27 J Sf. Cuv. Pimen cel Mare; Sf. Mc. Fanurie; Sf. Ier. Osie, ep. Cordobei

28 V Sf. Cuv. Moise Etiopianul; Dreptul Iezechia (Post)

29 S (†) Tăierea Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Fapte XIII, 25-33 (Dezlegare la ulei și vin)

30 D †) Sf. Ier. Varlaam, mitr. Moldovei și Ioan de la Râșca și Secu, ep. Romanului; Sf. Ier. Ioan, Pavel cel Nou și Alexandru, patr. Constantinopolului. Duminica a XIII-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor răi); Ap. I Corinteni XVI, 13-24; Ev. Matei XXI, 33-44; glas 4, voscr. 2

31 L Așezarea în raclă a cinstitului brâu al Maicii Domnului; †) Sf. Cuv. Macarie Protopsaltul

SEPTEMBRIE (30 zile)
ziua 12 ore, noaptea 12 ore

1 M †) Începutul anului bisericesc; †) Sf. Cuv. Dionisie Exiguul (cel Smerit); Sf. Cuv. Simeon Stălpnicul; Sf. 40 de Mucenițe din Adrianopol; Dreptul Iosua (Tedeum - Anul Nou bisericesc)

2 M Sf. Mc. Mamant; Sf. Ier. Ioan Postitorul, patr. Constantinopolului (Post)

3 J Sf. Sfințiți Mc. Antim, ep. Nicomidiei; Sf. Cuv. Teoctist din Palestina; †) Sf. Cuv. Neofit și Meletie de la M-re. Stânișoara

4 V Sf. Sfințiți Mc. Vavila, ep. Antiohiei; Sf. Prooroc Moise; Sf. Mc. Petroniu (Post)

5 S Sf. Prooroc Zaharia și Dreapta Elisabeta, părinții Sf. Ioan Botezătorul

6 D Pomenirea minunii Sf. Arh. Mihail în Colose; Sf. Mc. Eudoxie; Duminica a XIV-a după Rusalii (Pilda nunții fiului de împărat); Ap. II Corinteni I, 21-24; II, 1-4; Ev. Matei XXII, 1-14; glas 5, voscr. 3

7 L Înainte-prăznuirea Nașterii Maicii Domnului; Sf. Mc. Sozont; Sf. Cuv. Casiana Imnografa; †) Sf. Cuv. Simeon și Amfilohie de la Pângărați

8 M (†) Nașterea Maicii Domnului

9 M Sf. și Dreptii dumnezeiești Părinți Ioachim și Ana; †) Sf. Cuv. Chiriac de la Tazlău; †) Sf. Cuv. Onufrie de la Vorona; Sf. Părinți de la Sinodul al III-lea Ecumenic; Sf. Mc. Severian (Post)

10 J Sf. Mc. Minodora, Mitrodora și Nimfodora; Sf. Împ. Pulheria

11 V Sf. Cuv. Teodora din Alexandria; Sf. Cuv. Eufrosin Bucătarul (Post)

12 S Odovania Praznicului Nașterii Maicii Domnului; Sf. Mc. Avtonom, Macedonia și Teodul (Sâmbăta dinaintea Înălțării Sf. Cruci)

13 D Înainte-prăznuirea Înălțării Sf. Cruci; †) Târnosirea Bisericii Învierii din Ierusalim; Sf. Sfințiți Mc. Corneliu Sutașul și Ciprian, ep. Cartaginei; †) Sf. Cuv. Ioan de la Prislop; †) Sf. Mc. din Dobrogea: Macrobie, Gordian, Ilie, Zotic, Lucian și Valerian. Duminica dinaintea Înălțării Sf. Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim); Ap. Galateni VI, 11-18; Ev. Ioan III, 13-17; glas 6, voscr. 4

14 L (†) Înălțarea Sfintei Cruci; Sf. Nou Mc. Macarie, ucenicul patr. Nifon (Dezlegare la ulei și vin)

15 M †) Sf. Ier. Iosif cel Nou de la Partoș, mitr. Banatului; †) Sf. M. Mc. Nichita; †) Sf. Ier. Visarion, arhiep. Larisei

16 M †) Sf. Cuv. Mărt. Sofian de la Antim; Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Mc. Meletina și Ludmila (Post)

17 J †) Sf. Ier. Dionisie, ep. Cetății Albe - Ismail; Sf. Mc. Sofia și fiicele sale: Pistic, Elpis și Agapi

18 V †) Sf. Pr. Mc. Ilarion Felea; Sf. Ier. Eumenie, ep. Gortinei; Sf. Mc. Ariadna (Post)

19 S Sf. Mc. Trofim, Savatie și Dorimedont (Sâmbăta după Înălțarea Sf. Cruci)

20 D Sf. Mc. Eustatie și soția sa, Teopista, cu cei doi fii ai lor: Agapie și Teopist. Duminica după Înălțarea Sf. Cruci (Luarea crucii și urmarea lui Hristos); Ap. Galateni II, 16-20; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; glas 7, voscr. 5

21 L Odovania Praznicului Înălțării Sfintei Cruci; Sf. Ap. Codrat; Sf. Prooroc Iona

22 M †) Sf. Ier. Mc. Teodosie de la M. Brazi, mitr. Moldovei; Sf. Sfințiți Mc. Foca, ep. de Sinope

23 M Zămislirea Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Sf. Cuv. Xantipa și Polixenia (Post)

24 J Sf. întâia Mc., întocmai cu ap., Tecla; Sf. Cuv. Siluan Athonitul

25 V Sf. Cuv. Eufrosina; Sf. Cuv. Pafnutie Egipteanul; Sf. Cuv. Serghie de la Radonej (Post)

26 S †) Mutarea Sf. Ap. și Ev. Ioan; †) Sf. Voievod Neagoie Basarab; Sf. Cuv. Platonida de la Argeș (fosta Despina Milița, soția voievodului); Dreptul Ghedeon

27 D †) Sf. Ier. Martir Antim Ivireanul, mitr. Țării Românești; Sf. Mc. Calistrat și Epipharia. Duminica a XVIII-a după Rusalii (Pescuirea minunată); Ap. II Corinteni IX, 6-11; Ev. Luca V, 1-11; glas 8, voscr. 6

28 L †) Sf. Cuv. Hariton Mărt.; Sf. Prooroc Baruh; Sf. Neofit Zăvorâtul din Cipru

29 M Sf. Cuv. Chiriac Sihastrul; Sf. Mc. Petronia

30 M Sf. Ier. Grigorie Luminătorul, arhiep. Armeniei; Sf. Mc. Ripsimia și Gaiani (Post)